

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 13

El president

I ara passem a substanciar el segon punt de l'ordre del dia...

Compareixença

de Francesc Cabana Vancells, advocat, historiador i cofundador de Banca Catalana (tram. 357-00997/10)

...que és la compareixença del senyor Francesc Cabana, a qui agraïm avui la seva compareixença i a qui donem la benvinguda.

I per exprés desig, començarem directament amb el torn de preguntes. En aquest cas, començarem pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, en veu de l'il·lustre diputat Oriol Amorós.

Senyor Amorós, quan vulgui.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyor president. I gràcies, senyor Cabana, per comparèixer avui en aquesta comissió.

Li farem algunes preguntes referides a Banca Catalana, per tant, de fa molts anys, però una entitat en la qual vostè va tenir un paper molt important, i referides al seu entorn familiar, atès que, com vostè sap, és origen d'aquesta comissió la declaració del 25 de juliol de l'expresident Jordi Pujol i forma part, doncs, del seu entorn familiar.

Bé, la primera qüestió és referida als fons d'Andorra que ha declarat..., que ha confessat tenir el senyor Pujol i que deia ell en la seva declaració que tenien l'origen en un afer econòmic, deia textualment, «del qual s'ha escrit i publicat molt». Vostè a què creu que es referia exactament?

Francesc Cabana Vancells (advocat, historiador i cofundador de Banca Catalana)

Es referia a les activitats que havia tingut en ple franquisme, en primera etapa del franquisme el meu sogre Florenci Pujol Brugat. El senyor Florenci Pujol Brugat, ja que no ho ha dit ningú, ho diré jo, era un home bo, honest i extraordinari. I ho dic

com a gendre i ho dic com a persona que va viure, doncs, al costat nostre, en el mateix replà conjuntament amb la meva sogra.

Parlo de franquisme perquè em sembla que els judicis són molt diversos sobre operacions que es fessin abans del 59, al moment del pla de l'estabilització, o bé els que es fan, doncs, un cop mort el dictador. Això cal considerar-ho.

Què va fer? Va fer operacions que li van donar uns diners, no molts, també cal dir-ho, però que li van permetre, doncs, tirar endavant. Ell el que era realment era un home de borsa. De fet, jo em vaig incorporar amb ell a la borsa de Barcelona i hi vaig treballar tres anys. A borsa volia dir que fèiem operacions de borsa, és a dir, estàvem al servei d'un agent de canvi i borsa el qual rebia ordres de compra i borsa de valors espanyols, i nosaltres les realitzàvem. Aleshores es tractava de..., no hi havia informàtica, la borsa de Barcelona era oral, i oral vol dir crits a tota pastilla, doncs, a la llotja de Barcelona oferint..., és a dir, una oferta i una demanda que es concretava amb unes cotitzacions. Això és el que vaig fer; ell me'n va ensenyar.

Ell el que feia a borsa era una mic, doncs, el sistema d'arbitratge sobretot, és a dir, treballava sobre diferències en un mateix valor. Això alguns ho han titllat d'especulació; no ho era, vull dir, doncs, en un mercat per anat bé sempre hi han unes diferències de preu entre una oferta i una demanda i els arbitratgistes el que fan és reduir-les.

Bé, contesto em sembla el que m'ha demanat.

Oriol Amorós i March

Sí, ell fa aquesta explicació, però vostè sap que se n'han publicat altres, d'explicacions, tot just després. Entre les que s'han publicat, hi ha la que fa a l'origen d'aquests fons amb relació a la participació de Jordi Pujol Soley a Banca Catalana. He llegit que havia arribat a tenir fins a un 13 per cent del banc. En quin moment Jordi Pujol es desprèn d'aquestes accions i com ho fa?

Francesc Cabana Vancells

Perdó, m'he deixat la cartera allà, però porto l'escriptura de donació de Jordi Pujol i Soley a Fundació Catalana, que és de l'any 82, no ho recordo. En porto una còpia simple, evidentment, però es pot consultar la còpia corresponent. És a dir, a més,

és una operació en la qual vaig participar jo, perquè una de les meves funcions a Banca Catalana era com a secretari, intervenia en totes les operacions de compravenda del banc. Aquesta es va fer concretament el 14 de maig de 1982. Jo vaig estar a Banca Catalana fins al setembre de 1982. En aquesta escriptura que es va fer a Fundació Catalana es pot anar seguint el camí seguit per aquestes accions. Jo no sé si eren l'11 per cent, el que sí eren, eren uns títols que en valor nominal –no ho he sumat exactament–, però em sembla eren al voltant de 175 o 180 milions de pessetes, que eren totes les seves accions que tenia a Banca Catalana –recordo que vaig intervenir-hi–, va fer la donació per tal de desvincular-se d'una vegada d'una campanya de premsa que feia molt mal a l'entitat –també sóc testimoni d'això. I a aquestes accions van signar concretament en Jordi Pujol i, per part de Fundació Catalana, una gran persona del nostre país que va ser en Toni Forrellad, un home que va transformar Sabadell, un home d'una sensibilitat social extraordinària. I, en fi, les va passar a Banca Catalana, que... –perdó–, a Banca Catalana..., a Fundació Catalana.

Aquesta Fundació Catalana les va mantenir dos o tres o quatre anys, no ho recordo exactament, però això es pot consultar, fins que va acceptar, doncs, una operació que li va fer a la Banca Catalana sotmesa al Banco de Vizcaya. El Banco de Vizcaya, que va fer la gran...

Fitxer 14

...gran operació financera de la seva vida amb Banca Catalana i això m'ho va dir a mi el Pedro de Toledo, conseller delegat del Banco de Vizcaya, va oferir com a compensació als accionistes de Banca Catalana que havien vist reduir les seves accions d'un nominal de cinc-centes pessetes a una pesseta, les va..., els va donar una opció a aquests accionistes de participar en una ampliació de capital. Si participaven en aquesta operació de capital que, de fet, suposava duplicar el capital de Banca Catalana, podien vendre les accions. I les accions, que s'havien rebaixat a una pesseta, al cap de dos anys valien el 300 o el 400 per cent. És a dir, una acció de cinc-centes pessetes que l'havien rebaixat, el Banc d'Espanya, a una pesseta, al cap de dos anys valia, doncs, 400 per cent, em sembla recordar que va ser el preu que es va aplicar, la qual cosa volia dir dues mil pessetes per acció. Per què? Doncs perquè l'empresa anava molt bé i totes les pèrdues que s'havien

adjudicat en el grup de Banca Catalana s'havien esvaït. Recordin que una de les persones ben coneguda de vostès, que és el senyor Florentino Pérez, al qual jo com a culer no li tinc cap simpatia, doncs va començar la seva fortuna comprant una empresa que es deia Construccions Padrós, de Badalona, del Banc Industrial de Catalunya, a una pesseta i, a partir d'aquí, doncs ara és..., ja saben el que és.

En fi, endavant. Perdó.

Oriol Amorós i March

Sí, jo tenia anotat que vostè havia dit en alguna ocasió que la compra de..., perdó, que la cessió de les accions a Fundació Catalana havia estat dos anys abans. En canvi, en aquest Parlament, el senyor Cullell havia declarat en una interpel·lació que va haver-hi que havia estat dos mesos abans, per tant, coincident amb el que vostè està dient ara. Però li havia llegit a vostè declaracions que havia estat dos anys abans, que s'havia després. És a dir, Pujol quan és president de la Generalitat encara és propietari d'un 13 per cent de les accions de Banca Catalana.

Francesc Cabana Vancells

El percentatge no el sé, l'hauria de calcular. Eren uns 180 milions de pessetes nominals, que en aquell moment valien 180.000 pessetes, oficialment. El que passa que després es convertirà en més de 100 milions de pessetes, que és la venda que va fer Fundació Catalana.

Si vaig dir dos anys abans, o em vaig equivocar o volia dir dos anys abans de la querella. No ho sé. És a dir, em devia equivocar, certament. Jo no vaig intervenir directament amb l'escriptura, però sí que vaig intervenir..., vaig tenir consciència que es feia i la vaig..., vaig facilitar, en definitiva, la numeració de les accions i tota una sèrie de dades que fa el secretari d'una entitat en aquests casos. Potser em vaig equivocar.

Oriol Amorós i March

No, jo ho vaig llegir això en la interpel·lació que va fer em sembla que el diputat Rafael Ribó, del PSUC, en aquell moment, al conseller d'Economia, que era el senyor Josep Maria Cullell, en la qual citava que vostè deia dos anys abans en aquell moment –això era l'any 83– i el conseller d'aleshores deia dos mesos abans.

Clar, vostè ara ens diu que aquesta donació la va fer també mogut per la pressió mediàtica del moment, no? Per tant, li repeteixo, en tot cas, la pregunta: la donació es produeix abans i aquí hi ha un origen d'un diners que mai arriben a sortir de la família Pujol, tot i que formalment es fa veure que són de Fundació Catalana o aquesta versió que ha corregut no és certa?

Francesc Cabana Vancells

Aquí hi ha un tema que em sembla que en vam parlar alguns dels convocats i és que dintre de Banca Catalana teníem el que en dèiem..., bé, el que en dèiem..., els estatuts deien accions a i accions b. Les accions a i b tenien els mateixos drets econòmics, però, en canvi, les a, que pertanyien en la seva totalitat als fundadors, als titulars d'accions dels primers anys de Banca Dorca, que abans va ser..., després va ser Banca Catalana, aquestes eren unes accions sindicades. Què volia dir? Que aquestes accions, si es volien vendre, s'havien d'oferir prèviament a tots els altres accionistes de la sèrie a, que tenien dret a comprar-les en les mateixes condicions. En el cas que no hi hagués ningú interessat, aleshores aquesta persona podia tenir, doncs, possibilitat de vendre en plena llibertat a qualsevol altra. És el que es va fer. És clar, en aquest moment, al maig del 82, una demanda d'accions de Banca Catalana no hi havia, no hi era, perquè el mercat en general, no tan sols el de les accions de Banca Catalana, havia baixat molt, estàvem ja en plena crisi absolutament comprovada. Què va passar amb aquesta donació? Teníem constància i així figura en la donació, que són unes accions a i que, per tant, estan supeditades a aquest dret de tempteig dels accionistes de la sèrie a. I s'especifica què va passar, que va passar el temps, ningú va exercir aquest dret i, per tant, la donació es va consolidar plenament. I, de fet, és el que es va trobar.

Oriol Amorós i March

Molt bé. Per tant, entenc que vostè desmenteix la versió que ha corregut que hi havia un origen d'aquests fons d'Andorra, podia estar o bé en una venda anterior que s'ingressaven uns diners per a la cessió d'accions, això m'ha quedar clar. I la segona cosa que afegeix aquesta teoria és una compensació posterior del Banc de Vizcaya cap als principals accionistes i, singularment, cap a la família Pujol.

Francesc Cabana Vancells

No –no–, cap a la família Pujol, no, a tots els bancs, a tots els accionistes..., (*L'orador estossega.*) Perdó, que estic una mica enrogallat. A tots els accionistes, és a dir, el Banc de Vizcaya va fer una oferta que es trobarà en tots els llibres i recordo més o menys que era el que he dit abans, a tots els accionistes de Banca Catalana, els va dir: les seves accions, que les hem reduït a una pesseta, doncs tindran dret a participar en una ampliació de capital que, de fet, duplicava el capital de Banca Catalana. És a dir, què vaig fer jo amb les meves accions, per exemple, i la meva dona, i Fundació Catalana? Doncs vam demanar un crèdit per subscriure aquestes accions, les vam subscriure i, quan les vam tenir subscriïdes, les vàrem vendre amb un canvi que, ho repeteixo, la oscil·lar entre 300 o 400 milions de pessetes. De fet, pel que jo recordo, tots els accionistes, tots, des del primer fins a l'últim de Banca Catalana que vam veure que les seves accions quedaven reduïdes a una pesseta, de fet, van quedar reduïdes aproximadament a un 75 o un 80 per cent del seu valor, és a dir, a quatre-centes pessetes en lloc de les cinc-centes que tenien com a valor nominal, o 750, no ho recordo exactament.

Oriol Amorós i March

Vostè també ha estat un destacat historiador de l'economia catalana, a banda de tenir un paper molt rellevant...

Francesc Cabana Vancells

Gràcies.

Oriol Amorós i March

...en un cas concret d'una empresa important, com ha estat Banca Catalana. Respecte a la crisi de Banca Catalana és veritat que es produeix en un context en el qual cauen molts altres bancs, de la crisi que comença el 77, cauen uns cinquanta-cinc bancs al conjunt de l'Estat. D'aquests cinquanta-cinc bancs, hi ha fins i tot vint-i-cinc directius que acaben ingressant a presó; no és el cas dels directius de Banca Catalana. Però, una primera pregunta, després li faré l'avaluació sobre la querella que va haver-hi i com va acabar, però la primera pregunta és sobre les característiques del mateix banc. Hi ha hagut qui ha escrit que era un banc on el voluntarisme i la idea que hi havia al darrere a vegades portava a prendre decisions que no eren del tot econòmicament racionals, sinó que al darrere tenien una intencionalitat política de construcció d'un teixit econòmic, de

defensa d'un determinat tipus d'empresa i hi ha fins i tot qui parla que hi havia expedients que es signaven amb les sigles posant «PC» i que aquests, sí o sí, havien de ser aprovats, al marge del que es digués. D'aquesta època de gestió, de la gestió de Banca Catalana, vostè quina valoració en fa després de tant temps.

Francesc Cabana Vancells

De la gestió de Banca Catalana..., la Banca Catalana, quan va entrar en crisi, era el desè banc de l'Estat espanyol. Particularment jo l'operació de Banca Catalana la qualifico sempre i amb naturalitat de putada. Vull dir, segons l'Institut d'Estudis Catalans, «putada» és una acció deslleial, va ser una putada i això... Jo vaig escriure un llibre de tres-centes pàgines en les quals intentava justificar per què en deia «putada».

La gestió com es va fer? Es va fer, doncs, intentant créixer i agafant, aprofitant totes les possibilitats de creixement que donava l'empresa. Ens vàrem trobar, en el primer moment, que ja hi va haver una intervenció del Govern, el meu sogre, Florenci Pujol i Brugat, i jo vam haver de dimitir del consell d'administració de Banca Catalana per ser..., no, com ho deien aleshores? Per Déu, els franquistes... Bé, és igual, és a dir, no érem franquistes, això... Desafectes –desafectes–, no, érem desafectes, és evident. El meu sogre, per posar un exemple, doncs que va treballar abans de la guerra en el mercat lliure de valors, la majoria d'aquests membres del mercat lliure de valors, que era la banca privada catalana, van passar a ser agents de canvi i borsa, que era el millor negoci que he vist en ma vida, perquè cobraven sense treballar pràcticament. Integraven una sèrie..., uns fons i se'ls repartien entre ells. El meu sogre no va acceptar i no va acceptar perquè li van fer firmar o li volien fer firmar un document de *acatamiento al alzamiento y al jefe del Estado*, etcètera. El meu sogre, que havia estat d'Esquerra Republicana abans de la guerra i que havia estat un catalanista de pedra picada, doncs va dir de pagar bons. I es va convertir en un apoderat d'un agent de canvi de borsa, i jo també, vull dir..., però no va acceptar absolutament aquesta signatura.

Perdó, m'he perdut una mica. Perdonin.

Oriol Amorós i March

Li demanava si la gestió de la banca era regida per criteris racionals o més aviat per impulsos de caràcter polític.

Francesc Cabana Vancells

Per Déu, a veure, jo el meu llibre el vaig dedicar als professionals de Banca Catalana, bons amics meus; els professionals de Banca Catalana tenien un gran nivell. Jo vaig tenir –després en parlarem–, però jo, les meves funcions executives... Jo tenia tres funcions a Banca Catalana, que això figura en el..., com se diu?, en el sumari de la instrucció. Jo tenia, com a executives, la divisió internacional total, després tenia les relacions amb el Banc d'Espanya, perquè..., per una sèrie de circumstàncies i, tercera, feia de secretari de tot el moviment d'accions. En definitiva, ho vaig portar.

Banca Catalana va créixer molt ràpidament, però es volia créixer més ràpidament. Quan jo vaig sentir que es feia referència a un buidatge dels béns de Banca Catalana, en fi, en vaig posar nerviós, perquè, és clar, què hi havia a Banca Catalana i què van trobar els inspectors? I què sabia el Banc d'Espanya? Ja ho comentaré després. Que és que Banca Catalana volia créixer i per això va comprar alguns bancs, alguns amb plena autorització del Banc d'Espanya i amb plena ratificació i conformitat per part de totes les autoritats. És a dir, van ser el Banc Mercantil de Manresa, el Banc d'Expansió Comercial de Capellades, va ser el Banc de Barcelona, abans era Banc de la Propietat i Comerç. Però, a més a més, va comprar altres bancs i va comprar altres bancs, doncs, sense autorització del Banc d'Espanya, que és una falta administrativa. Com ho va fer? Ho fa fer fent crèdits fiduciaris, els quals tenien al seu nom les accions del Banc de Crèdit i Inversions, del Banc d'Alacant, del Banc d'Astúries, després em sembla que no n'hi va haver cap més.

Quan diuen buidatge, per Déu, i els sis fiscals van dir que havien dedicat aquests fons a coses que no tenien res a veure amb un banc... Per Déu, comprar accions d'un altre banc, això és clarament una funció bancària. Ara, nosaltres comptàvem amb anar regularitzant, això es va anar fent durant els anys 78, 79, 80, 81.

Em deixen explicar una mica la meva història, també, en aquest sentit? (*Veus de fons.*) Com? No, però, és clar, que a vegades em sap greu, perquè... Bé, escoltin, el 78 va començar la crisi bancària, va començar la crisi bancària amb la crisi d'alguns bancs. Jo hi vaig intervenir de forma molt important. El Banc d'Espanya, per atendre aquesta crisi, va crear una empresa que es deia Corporación Bancaria,

Sociedad Anónima, el 50 per cent era del Banc d'Espanya i el 50 per cent era de tota la banca espanyola, tota. Representant de la banca [mi...]

Fitxer 15

... vaig ser jo que vaig anar com a conseller de la Corporación Bancaria sense cobrar ni un duro, cal que ho digui, absolutament res, fins i tot els viatges cap a Madrid, doncs, me'ls pagava en aquest cas Banca Catalana.

Per què el Banc d'Espanya em va nomenar representant de la banca mitjana? Perquè havia teixit una bona relació amb tots els que eren funcionaris tècnics, que anaven des del conserge, per dir-ho així, fins a la direcció general inclosa. Els càrrecs polítics eren els de subgovernador i governador. I aquí stop –aquí stop. Vaig tenir molt bona relació amb tots ells, de tal manera que em van oferir feina dues vegades –dues vegades em van oferir feina. Vaig ser prou ruc –he estat molt ruc, jo, tota la meua vida– per dir que no. I ells no ho van entendre. Jo sí, perquè és que jo tenia ganes de continuar amb un projecte, que era el de Banca Catalana, i volia continuar vivint a Barcelona. Això d'anar, doncs, els caps de setmana cap a Barcelona i els altres dies de la setmana cap a Madrid no m'atreia pas. De manera que ho vaig deixar córrer.

Bé, vull dir amb això..., per explicar-ho una mica: jo al Banc d'Espanya, al director general del Banc d'Espanya li havia dit la veritat sobre el fet que Banca Catalana tenia, doncs, aquesta situació d'uns bancs no autoritzats i que aniríem regularitzant a mesura que poguéssim amb ampliacions de capital, etcètera. A Banca Catalana no hi va haver mai ni una sola operació corrupta absolutament ni de profit personal. Això..., la meua dona em diria: «No t'excitis Francesc.» És que em donen unes píndoles que m'exciten, i aleshores me'n donen unes altres i llavors m'aplanen, i a vegades no sé ben bé quina és la mitja tinta, ja em perdonaran –ja em perdonaran. *(Veus de fons.)* Bé, no tinc cap motiu per excitar-me. *(Pausa.)* Ja m'he perdut altra vegada. A veure... Doncs, no, de fet les relacions amb el Banc d'Espanya van ser molt bones fins a l'últim moment. En plena querella, jo recordo que vaig anar a una reunió del Banc d'Espanya, que celebraven un congrés *de archivos históricos de la banca internacional* [# 00.02.41], i em van convidar a mi, com a especialista en història de bancs catalans. Em vaig posar a primera fila –en plena querella– amb el

senyor Mariano Rubio al davant, que quan em va veure va ensopegar i va trencar una mica les oracions que estava dient, perquè, com és lògic... El Mariano Rubio, governador del Banc d'Espanya em tractava de tu, i jo a ell: Mariano i Francesc – *Francesc*, que diuen més exactament a Madrid. I al final de la reunió, el director general, que era Ángel Madroño –va morir fa un any o dos–, va baixar i em va dir: «Estás en tu casa, Francesc.» Ho vaig agrair molt. Teníem ja una querella criminal al damunt; en parlarem quan vulguin.

La gestió, per tant, va ser correcta.

Treballar pel país? A veure, jo treballar pel país, amb una certa importància des del punt de vista creditici... Nosaltres el que volíem era fer banca per al país, fer-la important i donar impuls a les empreses a través del sistema creditici. D'operacions per al país estrictament, per una part hi va haver les que va fer Jordi Pujol i Soley, que s'han citat en un altre moment, que eren *El Correu Català* i el *Destino*, i coses d'aquestes. Per altres, des del punt de vista de Banca Catalana jo només en recordo dues. Una va ser la d'Enciclopèdia Catalana, que es va recuperar fins al cent per cent de tot el que li deixava, tot i que el meu sogre no ho veia clar; després sí que ho va entendre. I després uns diners que vam enviar al president Tarradellas a Perpinyà, fent evasió de capital, que tampoc en van ser tants, no? Vull dir, això ja ho confesso. Però no hi va haver res més, tota la resta eren crèdits a empreses que s'ho mereixien i els dèiem que sí. Teníem una taxa de morositat molt més baixa que la majoria dels bancs catalans. Teníem un director d'inversions, que era un home..., d'aquests catalans que jo en deia catalans del «mecagoncony» de Gràcia, que era una persona que tenia una vista extraordinària, es deia Ramon Monforte. Va morir en plena querella. Bé, en fi, jo en aquest sentit m'allargo massa, perdona –perdó, president.

Segueixi, segueixi...

Oriol Amorós i March

En aquesta comissió van comparèixer, com vostè sap, els exfiscals Villarejo i Mena, que el que ens varen venir a dir va ser... Diu: «La veritat judicial no ha estat establerta, perquè es va arxivar, es va tancar sense una sentència que contradigués l'escrit que havien fet els fiscals.» I ells en l'escrit dels fiscals, basat molt en l'informe del Banc d'Espanya, sí que deien que hi havia indicis, per a ells

importants, de criminalitat, sobretot deien «buidatge patrimonial», recordo, i quatre figures més del Codi penal d'aleshores, que no les hi sé reproduir, però segur que vostè les va sentir.

Francesc Cabana Vancells

Aquests dos senyors, que de tant en tant els he trobat i ens hem saludat amb cordialitat... A veure, amb ells va passar una cosa, que va passar també amb els jutges i deu passar actualment ara, i plenament justificable..., és a dir, tenen pocs coneixements de comptabilitat, i menys d'economia financera. M'explicaré. Ells parlen d'una comptabilitat B, o..., com en diuen? (*Veus de fons*) Una...? (*Veus de fons.*) Una caixa B. A veure, qualsevol estudiant d'economia i de comptabilitat sap que perquè hi hagi una caixa B i una caixa A hi ha d'haver dues comptabilitats. Els inspectors i els que van venir després a analitzar tot el nostre grup bancari per ordre del jutge d'instrucció només en van trobar una, de comptabilitat. No n'hi havien dues. Totes aquestes operacions especials, que representaven accions de bancs que controlava Banca Catalana però que no estaven autoritzats pel Banc d'Espanya, estaven dintre de la mateixa comptabilitat. No hi havia caixa B.

És clar, l'informe pericial, que va fer un comptable, doncs, absolutament al marge nostre i suposo que d'ells, que jo no els coneixia de res, doncs, va dir això. Tot estava dintre, no hi havia caixa B. Hi havia caixa A. Una. Tota. No hi havia ni un duro, ni una pesseta en aquell moment al marge del que era el balanç de Banca Catalana, absolutament.

Aquest tema s'aplicava igualment al problema de l'economia financera. És a dir, és clar, que uns fiscals d'esquerres protestin contra uns extratipus també em sorprèn, perquè els extratipus eren uns interessos de més o de menys que pagàvem als clients perquè el règim franquista havia imposat unes mesures que estaven molt allunyades del mercat comentat monetari. I això es va mantenir així fins que la situació es va normalitzar acabada la transició. Era lògic i ho feien tots els bancs. El president del Banc Central –recordo que era l'Escámez, el successor de l'Ignasi de Villalonga–, doncs, ens va dir: «Yo estoy dispuesto a explicar a los fiscales que nosotros también damos extratipos.» Home, per Déu! És clar, un extratipus que és? A una persona que li pagues un 2 per cent per una imposició a un any, diu: «Escolti, això no hi ha dret, perquè...» Li pagàvem el 4. O sigui, li'n pagàvem 2 oficialment, i li donàvem 2 per cent a més a més, al marge; per ingrés, o amb *cash*

o com fos. Amb compensació, molt sovint..., a un client que li pagàvem un interès del 7 per cent, doncs, li carregàvem un interès del 7 per cent oficial, li cobràvem el 2 per cent per altre, i amb aquests diners pagàvem el 2 per cent que... És a dir, eren diners que passaven d'un a l'altre. Era una situació que va durar molts anys, que la vàrem trobar nosaltres quan es va comprar la Banca Dorca, el 1959, i que es va presentar... Va durar molts anys. Jo quan vaig anar a declarar al jutge instructor li vaig portar un feix de retalls de diaris en què es parlava d'extratipus pagats, abonats, cobrats per totes les empreses, públiques, privades i la que sigui. D'aquí que ja el tema, doncs, va baixar una mica de nivell. Però els fiscals van continuar, deien que això era apropiació indeguda.

Ho repeteixo: en tot el balanç de Banca Catalana no hi va haver un sol aprofitament personal.

Amb relació als querellats, si volen els explicaré una altra anècdota, ja que estic per explicar. Un dels nostres consellers –i bon amic meu, que hi vaig tenir bona relació– va ser el Josep Andreu Abelló –que, per cert, va ser president de l'Ateneu, també, després de la guerra. Un home que havia tingut una actuació molt positiva i molt correcta, doncs, d'Esquerra Republicana abans de la guerra. Ens va venir, doncs..., el vam tenir de conseller. Al cap d'un temps es va fer amic del José María de Areilza, el conde de Motrico –que va ser el primer governador a San Sebastián amb les tropes franquistes, que ja es poden imaginar què era; però després es va assuaujar una mica. Vam tenir relació molt bona amb ell, fins que aquestes relacions –no per la pertinença a Esquerra Republicana–..., el Banc d'Espanya ens va demanar que el féssim fora. Bé, el vam fer fora dient que tornaria quan pogués. Ell es va enfadar. Quan va arribar la crisi i la querella, doncs, el senyor Josep Andreu va fer unes manifestacions formalment una mica dures contra nosaltres, contra l'antic consell d'administració. Al cap d'uns dies, amb gran sorpresa meva, vaig rebre un anònim; un anònim vol dir que era una còpia d'un anònim, però el que m'enviaven a mi també era anònim. I la carta deia: «Senyor Josep Andreu, si vostè continua fent aquestes manifestacions explicarem com amb les accions de Banca Catalana vostè ha guanyat 60 milions de pessetes.» Clar, jo ho sabia, que ell havia guanyat 60 milions de pessetes. I suposo que aquest anònim me'l va enviar algú del departament de valors. El senyor Andreu va callar. Tots els meus respectes per a ell, que l'he continuat apreciament sempre i, a més, tinc molts records

d'ell. Però, vull dir, no hi va haver aprofitament, ningú va vendre accions de Banca Catalana, del consell –del consell i dels querellats; ningú. És a dir, pensin que eren persones que, per altra part, no ho necessitaven. Hi havia n'Oleguer Soldevila, que era el propietari del Majestic i el primer grup cotoner de Catalunya, que el va liquidar, però indemnitzant correctament a tots els seus obrers. Hi havia un fabricant de mitges de Terrassa, que tenia diners sobrats i que se n'anava cada estiu a escoltar Wagner a Bayreuth. Hi havia, doncs, el senyor Ramon Miquel –que encara és viu– amb una de les empreses de distribució més importants que hi ha a Catalunya, amb seu a Figueres. És a dir, totes aquestes persones ni cobraven dietes per assistir als consells d'administració ni tenien cap necessitat d'anar a guanyar uns quants milions més venent accions. I no ho van fer –i no ho van fer.

Perdó.

El president

Trenta-nou segons.

Oriol Amorós i March

Doncs, aquests trenta-un segons canviem de tema radicalment. Passem al 25 de juliol de 2014. Quan el president fa la confessió que fa, vostè al cap de pocs dies es declara entenc que molest, diguéssim. Vostès no tenien coneixement de cap herència del seu sogre Florenci Pujol de què feia referència l'expresident Pujol. Expliqui'ns, doncs, quina valoració en fan, d'aquella confessió. Quina credibilitat li dóna i en què es fonament la seva discrepància respecte a la declaració que fa el mateix expresident Pujol.

Francesc Cabana Vancells

Miri, jo sóc un home..., compro diaris i normalment en compro uns de determinats i em miro les portades dels altres. I el dia 7 de juliol vaig veure una portada d'un diari que em va sorprendre molt i el vaig comprar, perquè feia referència d'uns dipòsits a Andorra de la família Pujol-Ferrusola, amb excepció del president. El vaig comprar; me'l vaig llegir; em va sorprendre, evidentment. Vaig esperar uns dies i llavors em va sorprendre que els...

Fitxer 16

...no diguessin res. Aleshores, dos o tres dies abans que fes el comunicat, el senyor Jordi Pujol va venir a casa nostra i ens va explicar, doncs, el que tenien i el que havia passat.

A veure, jo, sobre l'existència d'aquests 4 milions d'euros, posin-me el que vulguin, i us juraré que no en sabíem res, absolutament res. Ni ho ensumàvem –ni ho ensumàvem. A vegades hi han coses que no les saps, però a vegades penses: «Mira, doncs, pot haver-hi alguna cosa.» No ho sabíem. Havíem tingut problemes, precisament, relacionats..., vaja, fa un any, doncs, jo vaig explicar al meu cunyat que, com a conseqüència d'una inspecció que ens havia fet un inspector d'hisenda, i que ho vaig escriure al diari –la gent se n'amaga, de les inspeccions, jo les explico–, doncs, ens havien posat una sanció de setanta mil euros. No els teníem, i li ho vaig explicar. No va ni moure les celles. Vull dir, doncs, vaja, és que... Bé, i vaig pensar: «No deu tenir els diners.» Jo vaig procedir a començar a fer gestions per vendre la meva biblioteca, que és l'únic patrimoni que tinc en aquest moment.

Bé, no en sabíem res –no en sabíem res. Per què? Nosaltres, les relacions amb el..., jo, sempre que em deien «cunyat de Jordi Pujol», deia: «Perdó: és el germà de la meva dona.» Vull dir, perquè per mi, com deuen comprendre tots fàcilment, la persona més important de la família Pujol Soley és la meva dona, no? A ells dos, al senyor Pujol i la seva esposa..., ells venien bastant sovint a casa. Jo potser fa vint anys que no he anat a casa seva. Venien sovint a casa, i parlàvem. De què parlàvem? Doncs, els que el coneixin ho entendran molt fàcilment. És a dir, quan acabava la visita, doncs, ell sabia perfectament tot el que feia jo i el que m'havia passat, i jo no sabia res del que els passava a ells. Vull dir, perquè..., sí, i l'endemà, doncs, llegíem al diari que se n'havia anat al Japó. Vull dir, ens vam assabentar que havia tingut un besnét, doncs, per terceres persones. És a dir, no es ficava en res. Molt poca cosa d'ells. I dels fills, res. Amb els fills..., doncs, a en Jordi Pujol Ferrusola deu fer vint anys que no el veig. El vaig veure a l'enterrament de la meva sogra, doncs, deu minuts. No l'he tornat a veure, perquè..., bé, per circumstàncies, les que siguin, no?

No ho havíem ni ensumat. És a dir, per mi, realment, el coneixement d'aquesta fortuna –perquè 4 milions d'euros és una fortuna extraordinària– estava molt tancat dintre del que és la família Pujol Ferrusola; i m'estic referint a nou persones: set fills

i ells dos. No crec que ningú més ho sabés. Suposo que els banquers que li tramitaven això, però aquests potser ni sabien què era això, no ho sé. No ho sé, és que no ho sé. I si em demanen l'origen d'aquests diners, diré exactament el mateix: no ho sé, perquè ell no m'ho ha dit o no ens ho ha dit. I davant d'una persona que no explica les coses...

La reacció meva. Jo ho vaig explicar també al diari. Jo vaig tenir una reacció, primer, d'incrèdilitat. Jo hauria posat les mans al foc per ell, perquè era un home que no es preocupava dels diners. Vaja, és al revés, era dels que li havies de donar vint duros per pagar, doncs, el que..., no ho sé, una cervesa i un cafè que s'havia pres. No en feia mai cabal, dels diners que tenia. I, és clar, una xifra d'aquest tipus no te la pots imaginar ni de bon tros.

No ho sé, no sé d'on surt, això –no sé d'on surt. Ara, no ens consta, clarament, que vingui d'una herència, ni d'un llegat, ni –com en diu?– d'una deixa –ja em perdo els altres possibles noms que pot prendre..., pot venir això. El meu sogre va deixar un testament en el qual deixava, bàsicament, accions de Banca Catalana i una casa, doncs, a Premià, al meu fill; i la resta, doncs, la meva dona va rebre com a herència accions de Banca Catalana i acabat. Vull dir, i jo, doncs, entengui'm..., no ens consta res més.

(Veus de fons.)

Oriol Amorós i March

No, no, només una pregunta de sí o no, eh? Per tant, entenc que descarta absolutament que l'origen sigui l'herència, un llegat o una deixa; que l'origen sigui el seu sogre Florenci Pujol.

Francesc Cabana Vancells

Jo me l'he pensat molt, la contestació a això. No ens consta. I ho dic en plural. No ens consta. És que és això. És a dir, no em consta que vostè hagi nascut a Palafrugell, entengui'm. (Veus de fons.) Bé, és igual, a mi no em consta. (Veus de fons.) Ah, mira, doncs, veus? He anat a prop.

Oriol Amorós i March

Quasi.

Francesc Cabana Vancells

Perdó.

El president

Gràcies, senyor Cabana. Gràcies, senyor Amorós. És el torn del Grup Parlamentari Socialista, en veu de l'il·lustre diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Benvingut, senyor Cabana. Miri, la confessió de Jordi Pujol, de l'expresident Pujol, malgrat les diferències ideològiques que pogués tenir amb ell, el que fa és trencar un capital de confiança política que l'expresident n'havia gaudit a Catalunya, eh? Suposo que entre els seus votants, però també entre alguns que no eren els seus votants.

I el que fa és obrir un mar de dubtes sobre la gestió dels seus governs, i sobretot d'un tema que ha planat sempre sobre la política catalana que el president Pujol en va saber treure molts rèdits polítics, electorals, de forma evident –vint-i-tres anys de govern interromputs–, que és el cas de Banca Catalana. Vostè diu: «No, en el tema Banca Catalana no hi ha hagut, allò, corrupció», no? –em sembla que ha fet servir aquesta paraula. Jo això no li ho posaré en dubte. Ara, tal com ha dit vostè, sí que alguna operació il·legal de compra de bancs que no estaven autoritzats pel Banc d'Espanya... Jo m'he llegit l'informe del Banc d'Espanya, i, clar, estàvem –suposo que vostè en deu tenir una altra opinió– davant d'un banc en fallida. No era l'únic, eh?, en aquells moments a Espanya n'hi havien d'altres. I, per tant, torna a obrir, ho torno repetir, algunes de les incògnites que han planat sobre la política catalana.

Tornant a la confessió de Jordi Pujol i l'explicació que va donar en seu parlamentària, vostè que el coneix, i entroncant amb la darrera pregunta que li han fet, vostè es creu, creu versemblant, la versió que va explicar aquí al Parlament que tot provenia del tràfic de divises del seu sogre, i que havia fet un raconet, i que per tant aquesta deixa va anar a parar a una part de la família, o sigui al senyor Pujol?

Francesc Cabana Vancells

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...dels anys. És a dir, els diners que

poguessin haver arribat del seu pare als cinquanta i als seixanta, no, això clarament. És a dir, aquestes operacions que podia haver fet el meu sogre, les va deixar de fer d'una manera absoluta a partir del moment en què ell va entrar a Banca Catalana. Absolutament. O sigui, això és abans dels seixanta. I, vaja, aquestes xifres, no. *(Veus de fons.)* No, no. Absolutament.

Jordi Terrades i Santacreu

Per tant... Clar, és que aquí ens va explicar que era una deixa. Podrien aquests recursos sortir d'una venda d'accions per part del senyor Florenci Pujol de les que tenia a Banca Catalana en algun moment?

Francesc Cabana Vancells

No.

(Pausa.)

Jordi Terrades i Santacreu

Vostè creu que per aclarir-ho, atès que no s'ha aportat cap document per part del president Pujol..., la manera d'aclarir d'on han sortit aquests diners que ell va confessar que tenia a l'exterior, seria aixecar el secret bancari sobre aquests diners, i, per tant, poder establir la traçabilitat d'aquests diners? Quina és la seva opinió?

Francesc Cabana Vancells

No ho sé. Jo del que tinc consciència, i repeteixo que estic disposat..., vaja, estem disposats a fer el que convingui en aquest sentit, és que sé sobre l'origen d'aquests diners, és a dir, tant com vostè. Això sí que ho puc assegurar, absolutament.

És a dir, podem tenir suposicions, podem pensar això, podem suposar allò altre, però no tinc cap informació vàlida. Del que tinc informació absoluta i concreta és que en Jordi Pujol portava una vida absolutament austera; que això sí que li ho coneixia, jo. Vull dir, absolutament. És a dir, és clar... A veure, pensin que jo vaig anar al consell de guerra d'en Jordi Pujol. Hi vam anar amb la meva dona. Jo vaig anar innumbrables vegades a veure'l a Saragossa amb un Dos Cavalls, que sortíem a les sis del matí i arribàvem a les dotze, i teníem una hora per parlar amb ell a través de dues reixes de filferro.

El concepte que jo en teníem... Era una persona que només pensava, doncs, en el país –en el país. I des de sempre, jo l'havia vist vinculat al país. En les seves primeres campanyes ho va fer absolutament, estava en un terreny, doncs, que jo li tenia... És a dir, el primer pujolista del país era jo, fins al dia de sant Jaume. Vull dir, això també ho puc dir. Jo vaig tenir una reacció amb ell..., doncs, tres reaccions, que també ho vaig fer públic, però que les repeteixo. Primer, vaig tenir una reacció d'incredulitat, no m'ho creia. Després, vaig tenir una reacció d'indignació: «No hi ha dret.» I, a més, li ho vaig dir o li vàrem dir. I, tercer, vaig tenir una reacció de compassió. És a dir, li vaig dir: «Jordi, tens aquesta casa oberta. La porta la tens oberta.» I ve de tant en tant. O sigui, que no s'han trencat les relacions. Vull dir, ara, no és que siguin unes visites per beure cava, no?

Jordi Terrades i Santacreu

Vostè creu que va salvar el seu patrimoni sense que ho sabés ningú? Les accions de Banca Catalana.

Francesc Cabana Vancells

No. No, això és segur que no. Ell, no. No. Amb les accions de Banca Catalana, no. Que algú li va fer una deixa per aquests mons de Déu? Bé, a nosaltres no ens en va fer cap, de deixa. Doncs, el Papà Noel o qui sigui. Doncs, no ho sé, jo. No, no. Vaja, a través de Banca Catalana estricta, no.

Jordi Terrades i Santacreu

Abans hem parlat de la Fundació Catalana, de si va cedir les seves accions a preu..., o les va regalar o les va cedir a cost zero. Ens ha parlat d'una escriptura que es va signar el 14 de maig del 82. Però en algunes de les investigacions que s'han fet d'aquestes accions, també hi ha algú que explica que es van vendre amb una escriptura que es va signar davant del notari Roca-Sastre el 15 de novembre de l'any 77. Estem parlant de les mateixes accions? No?

Francesc Cabana Vancells

M'alegro que em faci aquesta pregunta, perquè, si no, ho hauria explicat jo. Quan va sortir aquesta notícia, jo..., l'altre dia va sortir un llibre aquí que es va ensenyar, sobre..., no en recordo ara el títol, però el tinc a casa i me l'he estat rellegint

aquests últims dies. Els autors són tres: Jaume Reixach, que va estar aquí i que no conec... (*Pausa.*) Ah! Ah, doncs, mira, no et coneixia, ara ja no ho podré dir, veus?

El president

I el Siscu Baiges, que està allà.

Francesc Cabana Vancells

No, aquell ja l'he vist. I en Siscu Baiges, amb qui em vaig fer amb una certa importància, vaja, ens vam fer amics o vam tenir una relació cordial. I després un altre que l'he perdut de vista i que li he..., totalment, que és l'Enric González, que sembla que ha desaparegut d'aquest món –no ho sé, per on para.

Però, vull dir, una de les coses que volien publicar en aquest llibre era precisament aquesta notícia que va avançar l'Andreu Missé a *El País*, amb el qual tinc una bona amistat –i ara ha tornat, després de molts anys, a Brussel·les. Era una notícia que sortia amb un detall esgarrifós. Deia el notari, deia el número d'escriptura, deia la xifra pagada, deia totes les dades que es podien relacionar del protocol del notari. Aquest notari era el Roca-Sastre. A mi em va resultar molt fàcil anar a veure en Roca-Sastre, que era bon amic meu, i dir-li: «Mira't això.» S'ho va mirar. No hi tenia res a veure, absolutament res a veure. Era la compra d'un pis, no ho sé, al Poblenou o no ho sé. No hi tenia absolutament res a veure.

Aleshores, els vaig dir –al Siscu Baiges o a l'Enric González, ara no ho recordo– que allò era fals i que ho traguessin, i ho van treure, em sembla recordar. Després ho va reproduir *El País*. Bé, que diguin el que vulguin, però allò és absolutament fals. Fals, tot era fals.

Fitxer 17

Totes les dades, aquelles, es poden comprovar amb el notari. Vaja, no n'ensopegaven ni una. O sigui, era algú que havia confegit aquella notícia partint de la base de: «Mira, què hi posem, aquí? 450, doncs, 450.» No tenia res a veure.

Jordi Terrades i Santacreu

Bé, com que em sembla que algú ha demanat aquesta documentació...

Francesc Cabana Vancells

Perfecte.

Jordi Terrades i Santacreu

...als arxius de la notaria, veurem si...

Francesc Cabana Vancells

Perfecte, perfecte.

Jordi Terrades i Santacreu

Així, per tant, el que també ha sortit publicat en algun llibre –perquè s’han fet diversos llibres, no?, sobre l’afer Banca Catalana–..., les accions que va comprar una societat instrumental, que em sembla que també era de Banca Catalana, que era Hoe –escrit hac, o, e–, de compra d’accions a la família Pujol, tampoc es va produir? Pregunto, eh?

Francesc Cabana Vancells

Sí, perquè, a més, me’n va parlar en Pere Rius, que no sé si està per aquí? Sí. En Pere Rius... Jo vaig quedar una mica parat, perquè vaig pensar: «Unes accions que va vendre la meva dona, doncs, a Hoe...» És a dir, jo del que tenia plena consciència és que ni ella ni jo havíem ingressat diners. Aleshores vaig tenir la paciència... Jo a casa meva tinc moltes coses, no sóc el De la Rosa, perquè tinc més bona fe que no pas ell, em sembla, en aquest sentit, però tinc molta documentació. Llavors, el sumari de la querella el tinc, en bona part, i em vaig dedicar a repassar el sumari de la querella. Què havia passat? Vaig descobrir-ho. I, a més, consta al sumari, aquesta explicació que donaré jo ara.

Hi va haver un moment que un accionista de la sèrie A, que tenia aquestes característiques que eren accions sindicades, les va voler vendre. Aleshores què vam fer? No hi havia demanda d’accions de Banca Catalana, en aquell moment, i l’únic comprador havia de ser alguna persona que en tingués, ja, d’accions. Llavors –jo ja ni me’n recordava–, les va comprar la meva dona, Maria Pujol Soley, i al cap d’un temps es va regularitzar la situació traspasant-les a Hoe. O sigui, no hi va haver absolutament cap moviment de diner. És a dir, va passar unes accions a la meva dona, que era el que –aleshores estava prohibit, ara està autoritzat– és autocartera, que en tenia molt poca, Banca Catalana, d’autocartera, però algunes en tenia, entre elles aquestes de la meva dona. I, aleshores, quan es va

regularitzar, es van passar a Hoe, és a dir, la meua dona va deixar de ser titular d'aquelles accions, que no li havien proporcionat cap benefici, i les va passar a Hoe. Pere, doncs, ara ja ho saps. Jo no me'n recordava, sincerament.

Jordi Terrades i Santacreu

Jo no li pregunta per vostè, li preguntava per la família del seu cunyat, si les havia venut a Hoe i n'havia obtingut rendiment, atès que vostè formava part de...

Francesc Cabana Vancells

També en va vendre? També en van vendre?

Jordi Terrades i Santacreu

No, li ho pregunto a vostè, perquè hi han informacions que diuen que sí.

Francesc Cabana Vancells

És que jo no m'he mirat, tot el sumari. És un sumari... Jo vull que ho tinguin en compte de cara a l'hora de valorar la feina dels fiscals, que van pensar molt, eh? Van estar dos anys i mig, període d'instrucció. És a dir, jo em desesperava, i m'arribava la neura, cada vegada que arribava una nova petició de proves. Van arribar a demanar proves, fins i tot, dels morosos, pensant que sortiria un morós dient: «No, aquests diners els vaig donar al senyor Jordi Pujol.» No en va sortir ni un. Els morosos l'engegaven escales avall, com és lògic, a l'inspector que els venia a fer... No ho sé. Ara, tinc plena consciència que no es van fer operacions de venda d'accions de Banca Catalana des del moment que hi havia establerta la crisi.

Una cosa que també voldria dir, perquè els exfiscals ens van explicar. A veure, quan deien que pagàvem dividends sense... Per Déu! Pagàvem dividends amb autorització del Banc d'Espanya. Tots es van pagar amb l'autorització del Banc d'Espanya! Ho vaig gestionar jo, que anava a veure, doncs, en Madroño, el subdirector general, que es deia José Luis de la Peña, i tota la classe funcional del Banc d'Espanya. Em vaig arribar a conèixer el Banc d'Espanya com si fos casa meua, i era una casa difícil! Perdó.

Jordi Terrades i Santacreu

M'ha sobtat això que ha dit que un cop ja el Banc de Vizcaya era titular de Banca Catalana hi va haver una ampliació, i es va donar una preferència als accionistes

les accions dels quals valien una pesseta, per tal que poguessin anar a aquesta ampliació, i es va regularitzar un 300 o un 400 per cent. La família de l'expresident Pujol va acudir a aquesta ampliació?

Francesc Cabana Vancells

Això ja no ho sé. La meva dona i jo segur que no.

Jordi Terrades i Santacreu

Podria ser el motiu d'aquests diners que han aparegut? Perquè, clar, aquí ningú explica d'on han sortit, aquests diners. Totes les incògnites estan obertes, senyor Cabana.

Francesc Cabana Vancells

No. Jo vaig controlar el moviment d'accions fins al setembre del 82. Jo havia dimitit del consell. No em van treure, a mi. Però el setembre del 82 vaig deixar el meu despatx. No tenia cotxe, no tenia xofer, no tenia cap privilegi. Me'n vaig anar a treballar a la biblioteca, durant uns mesos, fins que em van liquidar i fora, i me'n vaig anar. I vaig quedar al carrer. Vull dir, no teníem ni cinc. Me'n vaig anar a l'Àfrica, que no és un lloc que els recomano especialment per anar a fer turisme, sincerament, si més no a la meva Àfrica, que volia dir el Congo, que volia dir Mali i Guinea Equatorial.

Jordi Terrades i Santacreu

Com que sé que em queden pocs segons, deixi'm canviar de tema, perquè si no...

Francesc Cabana Vancells

No, i tant.

Jordi Terrades i Santacreu

Pel que ens ha explicat, en les visites que feia als seus cunyats, ells s'assabentaven de tot, vostè pràcticament de res del que feien, però aquest és un país petit i els rum-rum corren. Vostè no li va preguntar mai al seu cunyat com era que alguns dels seus nebots tenien un ritme de vida, diguem-ne, fora del normal?

Francesc Cabana Vancells

Sí, sí. Contestava dient...

Jordi Terrades i Santacreu

I què li va contestar?

Francesc Cabana Vancells

Contestava dient que es guanyaven bé la vida. És a dir, sí que sé –perquè això ens ho va dir– que a partir de no sé quin any, doncs, en Jordi Pujol Ferrusola va dir que deixava els negocis d'aquí i se n'anava a fer-los a l'estranger, i aquí sí que jo ja no podia controlar absolutament el que feien. Vull dir, sabia que el Josep havia venut una empresa, la seva empresa, en el moment àlgid, una empresa d'informàtica, Indra; la Marta, doncs, és arquitecta, i viu a Mataró –vull dir, no crec que el seu nivell de despesa sigui extraordinari, ni de bon tros–; l'Oleguer..., vam anar al seu casament a Formentera, però no l'he tornat a veure, se'n va anar a Madrid; l'Oriol l'he vist més a la televisió que no pas físicament, i, qui em deixo, i la Mireia, doncs, la veig dues vegades l'any, i el Pere és el meu fillol, i el veig molt poc, la veritat, i no em felicita ni el sant, vull dir... Potser cal dir, en compensació, que jo també em deixo algun sant Pere sense felicitar-lo.

Jordi Terrades i Santacreu

Li faig aquesta pregunta –la darrera, eh?, president– perquè, clar, com que el president Pujol a vegades ha dit: «No, després de la crisi de Banca Catalana, pràcticament ens vam arruïnar.» És... Home, amb el salari de president, doncs, home, què vol que li digui, d'aquí a pujar... S'ha de ser molt perspicaç en els negocis, no? No dubto que hi hagi gent que ho sigui, però sobta, i per això volia preguntar-li, li he fet aquesta pregunta, eh?, si en les seves relacions personals aquest era un tema que es preguntava, sortia o no sortia.

Francesc Cabana Vancells

Ens vam assabentar com tothom de les... El Jordi Pujol Ferrusola feia unes despeses i tenia uns cotxes... Si llegeix els meus articles veurà que jo critico, dic que no hi ha dret que una persona –i ho he dit dues vegades– que tingui un Ferrari –i el meu nebot es veu que en té un–, doncs, vagi pel món, en aquests moments de crisi, amb un Ferrari. És a dir, que el tingui tancat al garatge, perquè anar amb un Ferrari pel món és riure's de la gent que passa gana, i això és intolerable. I això ho he dit per escrit, i això ho crec. Ara, els pares no feien res que no pogués fer una família mitjana, vull dir, entén-me, res, a part de tenir els mossos i el cotxe a la

seva disposició. Què feien? Tenien una casa a Queralbs, que era del pare de la Marta; tenien una casa a Premià, que li va deixar el seu pare; tenien el pis, que li va regalar el seu pare, com va regalar el nostre a la seva filla... El pare sempre anava fent a mitges les coses. I què més? Però vida de luxe ni de bon tros. Suposo que no tenen... Fa vint anys que no he estat a casa seva, però no crec que tinguin cap Tàpies o cap pintor de valor, ni absolutament res. És a dir... I les vacances que feien, bé, sí, hi podien anar, però tampoc n'hi ha per a tant. Era una... Vaja...

Busqui-ho, si un dia troben... Ara, els nebots, sí. Bé... De veritat, eh?, ni ensumar-ho, ni ensumar-ho.

El president

Gràcies, senyor Cabana. Portava sis minuts, senyor Terrades. Ho dic perquè, l'hora que sortim d'aquí, que jo no tinc cap problema de sortir tard, és responsabilitat de totes i tots.

És el torn del Grup Parlamentari Popular, amb veu de l'il·lustre diputat Santi Rodríguez. Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. També agrair al senyor Cabana la seva participació en aquesta comissió i, si m'ho permet, com a mínim la sinceritat que crec que està demostrant en la seva intervenció. Jo només li vull fer referència a tres aspectes, o tres preguntes. Un, relacionat amb Banca Catalana. Jo crec que vostè ens ha donat ja molta informació al respecte, i ho ha aclarit bastant. Jo..., com he vist altra informació, simplement era per contrastar-ho, no?

La primera informació és que, efectivament, a principis del 82 es detecta aquest dèficit patrimonial important a Banca Catalana; que hi han unes negociacions que duu Jordi Pujol amb «la Caixa» per la possibilitat de cobrir aquest dèficit patrimonial i, per tant, que «la Caixa» participés de Banca Catalana; que aquestes negociacions es trenquen en el moment que apareix una informació que diu que Banca Catalana està a punt de suspendre pagaments. I, per les dades que vostè ens dóna, es produeix aquesta donació d'accions unes setmanes abans que es produeixi aquesta notícia, que a la seva vegada també provoca una retirada de fons extraordinàriament important de Banca Catalana i que, per tant, el que fa, evidentment, és empitjorar la situació.

Altres informacions també apunten que abans de la intervenció del Banc d'Espanya, al setembre del 82, si no recordo malament, es produeix una venda d'un paquet d'accions de Jordi Pujol Soley a David Tennenbaum.

Francesc Cabana Vancells

No.

Santi Rodríguez i Serra

Res d'això.

Francesc Cabana Vancells

Res d'això.

Santi Rodríguez i Serra

D'això últim. Tota l'altra seqüència anterior?

Francesc Cabana Vancells

L'altra ara li ho contestaré.

Santi Rodríguez i Serra

No, aquesta era...

Francesc Cabana Vancells

D'això res, absolutament.

Santi Rodríguez i Serra

No, no, doncs, la pregunta anava amb relació a tota aquesta seqüència.

Francesc Cabana Vancells

Amb relació a «la Caixa», jo no hi vaig intervenir, però es va vendre, no ho recordo però, em sembla que era un 10 per cent, una cosa així, del capital. En les negociacions no hi va participar el president de la Generalitat, que llavors ho era, de president de la Generalitat. No hi va participar. Recordo que les va portar el president de Banca Catalana, que era Raimon Carrasco. Les va portar ell amb el senyor Vilarasau, que era el director general de La Caixa d'Estalvis i Pensions, en aquell moment. I ho va fer ell.

Quan en va fer la inspecció el Banc d'Espanya, recordo que es van enfadar una mica, no perquè «la Caixa» tingués aquestes accions, sinó perquè el senyor Carrasco, o qui sigui, no els havia dit que hi havia un dret de recompra. És a dir, «la Caixa» va comprar aquestes accions, però en el contracte que van firmar –jo ni recordo haver-lo vist, però sí que en sabia el contingut– havien previst que en un moment determinat «la Caixa» podia dir: «Ara us torno les accions.» Era una cosa molt discutida, en aquell moment, si les caixes podien comprar accions bancàries. Hi havia protestes dels altres bancs, etcètera.

Santi Rodríguez i Serra

En qualsevol cas, Jordi Pujol no va participar...

Francesc Cabana Vancells

No.

Santi Rodríguez i Serra

...en aquelles negociacions. Però m'ha semblat llegir en algun lloc que vostè havia escrit que sí que hi havia hagut aquestes negociacions i que es trobaven inclús setmanalment, els dissabtes, per parlar-ne.

Francesc Cabana Vancells

No. Des que va...

Fitxer 18

...ser president de la Generalitat, les relacions amb el Jordi Pujol, amb el germà de la meva dona, van ser normalment aquestes, que venien a casa i parlàvem de política, i jo li explicava els llibres que escrivia, i ell no em deia res, però, en fi, ja formava part una mica de les relacions. I a la Generalitat jo em sembla que vaig anar, no sé, tres o quatre vegades, per temes familiars i coses d'aquest estil. Vull dir, deixar-li alguna cosa o anar-li a buscar una altra. No ho recordo, però la casa de la Generalitat me la conec poc, jo. Coneixia molt millor el Banc d'Espanya.

Santi Rodríguez i Serra

La segona qüestió. És un tema que jo crec que li han preguntat, i li han preguntat de diferents maneres, i jo ara li preguntaré encara d'una altra manera diferent, no?

Vostè ha començat la seva intervenció definint la personalitat del seu sogre d'una forma molt clara i molt nítida. La pregunta és: s'adiu la personalitat que vostè ha definit del seu sogre, amb el posterior coneixement d'aquest hipotètic llegat?

Francesc Cabana Vancells

Miri, a veure. El meu sogre, quan la seva filla i jo ens vàrem casar, que va ser l'any 59, va comprar dos pisos; un el va donar a la seva filla, que va a nom seu, i és aquest que està hipotecat ara, i l'altre se'l van quedar ells. Es va vendre el que tenien, i es va posar en el mateix replà. Per què? Doncs, perquè ell pensava: «Nosaltres som grans, que hi hagi la filla i un gendre al costat sempre és bo, per tal que si ens fem grans i necessitem ajuda, els tindrem al costat.» Vam començar a tenir fills, i allò no eren dos pisos, era un pis. És a dir, els nostres fills anaven d'una banda a l'altra sense parar, i a l'avi Florenci li tenien una especial veneració, perquè era una persona que feia d'avi. Doncs, li encenien la cigarreta, li portaven gel, al vespre li agradava prendre una mica de *whisky*. Vull dir que hi havia una relació absolutament estreta, és clar. I en aquell moment ell ja estava retirat, però venia a Banca Catalana cada dia. Al meu despatx de Banca Catalana venia cada dia, i ell no tenia cap funció en aquell moment, però venia a demanar també, deu ser herència de pare a fill, em venia a demanar què hi havia de nou, no? –què hi havia de nou. I es presentava cada dia. Evidentment, jo el rebia i li explicava què hi havia de nou.

Santi Rodríguez i Serra

Puc interpretar que no s'adiu la personalitat amb el fet posterior.

Francesc Cabanes Vancells

No ens consta. No sé com dir-li. És que, de veritat, jo sóc advocat, sóc col·legiat d'honor del Col·legi d'Economistes, col·legiat d'honor del Col·legi de Periodistes, compte, eh?, si us plau. Rius. I en definitiva, sóc una persona que he seguit molt de prop aquestes coses, m'interessa el que més, i procuro fer bé totes les coses, sincerament.

Santi Rodríguez i Serra

Molt bé. I una darrera qüestió. Vostè l'ha encetada, i jo l'hi apunto. Jo li demanaria que sigui vostè el que l'expliqui, perquè no voldria que si ho fes jo, hi haguessin

males interpretacions. Vostè ha fet referència, quan va tenir aquesta inspecció tributària, a què el seu principal patrimoni és el seu fons documental, i al final aquest fons documental ha acabat amb un conveni amb el Departament de Cultura de la Generalitat. Per això, jo li apunto el tema i li deixo a vostè que s'expliqui, perquè no vull entrar a fer més valoracions, i prefereixo que les faci vostè.

Francesc Cabanes Vancells

A veure. Jo tinc, el meu patrimoni és la biblioteca. Aleshores, hi ha dues operacions, una ja feta i liquidada amb l'Arxiu Nacional de Catalunya. Jo amb l'Arxiu Nacional de Catalunya tinc moltes relacions per motius obvis. Jo faig història econòmica, i hi vaig sovint. I a més, a l'Arxiu Nacional de Catalunya tinc un dipòsit meu, un dipòsit comercial que em va cedir a mi una empresa d'informes comercials, entre el 50 i el 2000, que només puc anar-hi jo, i conec totes les persones allà i hi vaig de tant en tant. Llavors, el primer fons, que és el fons documental, l'he venut a l'Arxiu Nacional de Catalunya, i l'he cobrat. El vaig cedir el mes de maig i el vaig cobrar el 31 de desembre, que jo estava desesperat ja, sincerament. Vull dir...

Què és aquest fons documental? Doncs, mirin, bitllets de banc del Banc de Barcelona que són únics al món; bitllets del Banc de Reus, que deuen haver-hi quatre o cinc; bitllets del Banc de Tarragona, que n'hi deu haver molt pocs –perdó, no de Tarragona, del de Valls; una col·lecció, que és única, que està formada, i li prometo que em van arrencar tres queixals quan se'ls van endur perquè m'ha costat quaranta anys fer-la, una col·lecció de 2.300 títols d'empreses catalanes, del segle XIX i del segle XX. El dia que faci una exposició, escoltin, saben el que val? Agafin vostès el Google, busquin All Stocks, i trobaran el preu de les accions velles que es cotitzen en el mercat internacional. Moltes d'elles són catalanes i espanyoles. Algunes d'elles, de les que els he dit, són bastant úniques.

Ho vaig fer taxar per un equip que va portar l'Arxiu Nacional de Catalunya. L'altre, que són bàsicament llibres... És a dir, perquè en tinguin consciència: l'Arxiu Nacional de Catalunya es va endur cent caixes del meu despatx, i ara queden cent caixes més, que són llibres. Són llibres del segle XIX i del segle XX. Aquests, en principi, a qui l'interessa comprar i està buscant finançament és la Universitat de Barcelona, la Facultat d'Econòmiques. Els documents a ells no els interessaven, en canvi, els llibres sí. Vull dir, han buscat ells mateixos un taxador i me l'han

enviat, es va passar quatre dies al meu despatx, i han fet una taxació que jo ni he discutit. Estan en aquests moments buscant finançament. Quan la pugui vendre..., quan tinguin el finançament espero que la comprin, perquè a les universitats els interessa molt aquesta biblioteca, perquè és una biblioteca bàsicament d'empresa catalana. Jo he publicat una cinquantena de llibres, la majoria, tots, sobre economia, empresa catalana, i bàsicament economia, i això vol dir revistes, diaris, de tot tipus. En fi, la taxació s'ha fet sobre catàleg, com és lògic, que està a la disposició de la comissió, si me'l demana el senyor president que els faci arribar. És un catàleg llarg.

Santi Rodríguez i Serra

Només en relació al fons que li ha adquirit l'Arxiu Nacional, l'import és de...

Francesc Cabanes Vancells

Cent trenta-quatre mil euros.

Santi Rodríguez i Serra

D'acord, ja està. Això és tot, president.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. És el torn de...

Francesc Cabanes Vancells

Perdó, deixi'm afegir això. És a dir, la inspecció em va posar la sanció perquè jo tenia unes despeses que va considerar no desgravables. Tot això ho he comprat, però ho he comprat en el mercat vell. I és clar, el mercat vell no dóna factures. Ell mateix, l'inspector, em va dir: «El otro día fui al mercado de San Antonio, y no me dieron factura.» Bé, escolti... I ara resulta que tot això que comprava val diners, no?, però ara em fumaran, sobre aquest preu que jo he venut, doncs, un altre... No sé. Bé, és igual, això no ho posin, si us plau. (*Rialles.*)

El president

Ara és complicat retirar-ho, senyor Cabana. És el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds – Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula l'il·lustre diputat Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, president. Bona tarda, senyor Cabana. Jo li volia preguntar, o començar preguntant, vostè ha dit al principi que quan es va assabentar de la confessió de l'expresident Pujol, va pensar que era una «putada». Pensa vostè que el que ha fet el senyor Pujol és una «putada» per a Catalunya, o considera que l'expresident és un delinqüent?

Francesc Cabanes Vancells

No, a veure. Jo «putada» ho he utilitzat en relació a Banca Catalana, jo no he dit que fos una «putada» el que va fer, jo dic que ens vam indignar molt. Ens vam indignar molt per totes les raons, i més encara quan no sabem d'on vénen aquests diners. La indignació ve d'aquí, perquè... Quina era la seva...? Perdoni.

Joan Mena Arca

Si pensa que és un delinqüent.

Francesc Cabanes Vancells

Home, jo això no ho diria.

Joan Mena Arca

En el fet, per evadir impostos. Una persona...

Francesc Cabanes Vancells

Jo això no ho diria, perquè, primer, jo no vull judicar-lo en aquest sentit. El que sí em va saber molt greu és que ens haguéssim trobat en aquesta situació sense conèixer-la, i que al final ens trobem amb tot aquest merder. És clar, entengui'm. Pensi que... És clar, a la meva dona va a plaça i li diuen: «Maria, què t'ha tocat a tu? No t'ha tocat res? Doncs, escolta, devies ser molt mala filla, eh?, perquè no et deixi res.» Home, aquestes coses fan mal, no?

Joan Mena Arca

També, en una pregunta d'un company diputat, quan li parlàvem de la fortuna confessada, vostè ha dit categòricament que no provenia de la venda d'accions de Banca Catalana. Per què ho confirma de forma tan categòrica? Quines proves té vostè, o...? L'origen de la fortuna.

Francesc Cabanes Vancells

És a dir, el Jordi Pujol i Soley no tenia ni una acció de Banca Catalana. Ara no recordo si la seva esposa i els seus fills en tenien algunes, però vaja, poca cosa devia ser. De manera que no podia ser com a conseqüència de la venda d'accions. És a dir, fins el 82 jo ho controlo, a partir del 82 no ho controlo, però és que no tenien accions.

Joan Mena Arca

Molt bé. Respecte a l'època de Banca Catalana, els fiscals Jiménez Villarejo i Mena consideren provat que hi va haver un buidament patrimonial conscient de l'entitat. Ningú no ho ha acabat de desmentir, encara que la causa no va prosperar. S'atorgaven, senyor Cabana, en aquella època, crèdits temeràriament a empreses que no els podien tornar, buscant favors d'aquestes empreses?

Francesc Cabanes Vancells

Escoltin, pensi que la inspecció del Banc d'Espanya va ser..., va durar mesos. S'ho van mirar tot, van començar pels comptes corrents de Jordi Pujol i Soley, de tot el consell d'administració, del meu, de tots els parents, de les dones i fills i tot això, s'ho van mirar tot, i els inspectors del Banc d'Espanya sabien el que es feien. M'avanço a dir que van donar una especial importància a tot el tema de moneda estrangera. I com que jo era responsable de moneda estrangera, també m'interessa dir que no hi ha ni una sola ratlla en el càrrec, en la querella dels fiscals ni en cap moment, que hi hagi una sola incorrecció en el Departament Internacional de Banca Catalana, que jo controlava. Estava perfecte. I les persones que hi van treballar van trobar feina també sense cap problema.

A partir d'aquí, què més?

Joan Mena Arca

En el moment de la caiguda de les accions de l'entitat, es van arruïnar molts accionistes. No sé quina va ser la seva situació personal, si vostè va vendre les accions abans que caiguessin a un euro...

Francesc Cabanes Vancells

No, no, per Déu. No.

Joan Mena Arca

...o si algú tenia alguna informació privilegiada en aquest respecte, que va fer que venguessin aquestes accions abans de la caiguda.

Francesc Cabanes Vancells

Això el Banc d'Espanya ho va mirar molt també. Totes aquestes coses les va mirar molt, el Banc d'Espanya. Per això em sorprèn que aquests senyors, el senyor Jiménez Villarejo i el senyor Mena, a qui respecto personalment, diguin aquestes coses. És a dir, els inspectors del Banc d'Espanya eren els que realment coneixien el que tractaven, i sabien el que tenien entre mans. I això van mirar-ho des de tots els punts de vista, i no van trobar res. D'aprofitament personal, van trobar la resta, però aprofitament personal res –res– i això van mirar-ho, a un any vista o no sé quant temps. És a dir, van retrocedir en el temps.

És que a més, no hi havia necessitat, hi repeteixo, ho he dit abans. És que als consellers de Banca Catalana no els venia d'un milió. A mi sí però a ells no. I jo, després de la crisi de Banca Catalana, hi repeteixo, em vaig quedar al carrer sense res. Bé, em van donar una indemnització en liquidar el contracte, i vam viure d'això dos anys, i després em vaig anar a l'Àfrica.

Joan Mena Arca

Hi ha algunes informacions...

Francesc Cabanes Vancells

I no a matar elefants, eh?

Joan Mena Arca

(L'orador riu.)

Fa bé vostè. Hi ha algunes informacions que diuen que el senyor Pujol, el president Pujol, les va vendre a preu de mercat abans que les accions caiguessin, i que Fundació Catalana es va fer un autocrèdit de Banca Catalana per pagar-les. Què hi ha del cert d'això?

Francesc Cabanes Vancells

Això poden demanar-ho a la direcció general d'entitats jurídiques...

Fitxer 19

i que és depenent del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, els donarà constància dels balanços d'aquells anys de les operacions fetes, de l'evolució d'aquestes accions dintre de la fundació catalana, etcètera. Tot això està comprovable i demostrable, i vaja, doncs, els documents autèntics els tenen. Ja els ho dic. Els donarem permís perquè els autoritzin a investigar en aquest sentit –si el necessiten, no? Jo crec que el Parlament... No ho sé, si el Parlament necessita autorització, però en fi, si...

Joan Mena Arca

Hi ha també algunes informacions que diuen que el Banco de Vizcaya va pagar 500 milions d'euros a la família Pujol pels serveis prestats en la venda del banc. Això ho pot vostè confirmar, o...

Francesc Cabana Vancells

Em sorprèn molt.

Joan Mena Arca

No?

Francesc Cabana Vancells

No en sé res.

Joan Mena Arca

No li consta? O sap que no?

Francesc Cabana Vancells

No en sé res. No consta. Com abans. No consta. No ho sé. És a dir, jo vaig tenir una bona relació amb el Pedro de Toledo, que era el que manava, fins que es va morir. Però, evidentment, el que no sé, les relacions que pogués tenir el... Però és que en general els bancs són molt agarrats, eh! Aquests donatius..., vol dir que poden fer una donació de 500 milions d'euros? No ho sé. Això, ho repeteixo, no em consta.

Joan Mena Arca

Clar, és que quan hi ha un defraudador al darrere, aquestes xifres, no? M'entén vostè?, que són les que són.

Francesc Cabana Vancells

El Banc de Vizcaya va sortir molt beneficiat. Es va fer aleshores, perquè en tinguin consciència, la fusió entre Bilbao-Vizcaya, i es va fer a la par, gràcies als dipòsits i operacions d'actiu que va aportar Banca Catalana. Si no, no ho haurien pogut a la par, haurien... Un banc era més gran que l'altre. I amb Banca Catalana es va posar al mateix nivell.

Joan Mena Arca

I d'aquella època, coneixia vostè el senyor Philip McMahan Bolich?

Francesc Cabana Vancells

Sí, home.

Joan Mena Arca

Que actualment està imputat en el cas Pretòria...

Francesc Cabana Vancells

Sí.

Joan Mena Arca

I, quines eren les funcions que tenia a Banca Catalana?

Francesc Cabana Vancells

Va ser... A veure, va ser representant a Londres i va ser el cap de la divisió internacional uns quants anys aquí a Barcelona. Va llogar un pis i vivia allà. Vull dir. I sé que fa molts anys se'n va anar a viure a Andorra. Això sí que ho sé. I he llegit una mica els diaris, que es fan una mica d'embolic amb el McMahan i amb el Bolich. Ell es diu Bolich, de fet. Philip Bolich. I sé que ara està a Portugal. Fa dos anys o tres està a Portugal.

Joan Mena Arca

I és cert, també, que Banca Catalana tenia una participació minoritària al Banc Agrícola d'Andorra...

Francesc Cabana Vancells

No! Té raó. Això li volia dir...

Joan Mena Arca

...que posteriorment va ser Andbank?

Francesc Cabana Vancells

No, això ho volia dir al senyor Reixach. No teníem cap participació en un banc andorrà. No teníem cap oficina a Mèxic. Era una oficina de representació. L'oficina de Gran Caiman... Els inspectors del Banc d'Espanya es van passar una setmana a Nova York, on teníem una oficina operativa. S'ho van mirar fins a l'últim. I sobretot Gran Caiman, que es pensaven que allà sortirien grans coses. Gran Caiman era purament una oficina, una bústia –no hi havíem anat mai, nosaltres–, que fèiem servir de cara a determinats crèdits concedits a súbdits nord-americans que volien la localització a Caiman per motius fiscals. I que els hi donàvem. No hi havia a Caiman ni una sola pesseta ni catalana ni espanyola ni europea, jo diria. Vaja, jo no m'ho havia mirat mai jo això.

Joan Mena Arca

Llavors, quina era la relació que tenien vostès amb la banca andorrana?

Francesc Cabana Vancells

Amb la banca andorrana?

Joan Mena Arca

Sí. Si es que hi tenien relació.

Francesc Cabana Vancells

Amb aquesta. Vaja, devíem tenir compte en algun banc d'aquests, però no ho record. Jo..., pot comptar que les operacions amb Andorra no les mirava massa. Jo me n'anava a Frankfurt, me n'anava a Nova York o me n'anava a Milà, me n'anava a París. Però no me n'anava a Andorra, sincerament. Vaja, alguna vegada sí hi havia anat, però vull dir, no pas per motius ni financers... Financers, cap. Ni en un sentit ni en un altre.

Joan Mena Arca

El seu cunyat, o com vostè diu, el germà de la seva dona, va declarar públicament que va cedir un important paquet d'accions amb un valor nominal de 255 milions de

pessetes i un valor de mercat de més de 800 milions de pessetes. Què en sap vostè, d'això?

Francesc Cabana Vancells

És això. Jo em sembla que exagera, eh?

Joan Mena Arca

Exagera?

Francesc Cabana Vancells

Sí, m'ho sembla.

Joan Mena Arca

En quin sentit?

Francesc Cabana Vancells

És a dir, hauràs de sumar-ho, però...

Joan Mena Arca

Bé, ja...

Francesc Cabana Vancells

Té la documentació. El valor nominal el tenim. El valor en efectiu depèn del mercat, i les accions de Banca Catalana, que havien tingut cotitzacions molt altes, doncs van anar baixant. Això és evident. I, per tant, el que es pot dir és el valor nominal. Jo, em sembla recordar que estava a 180 milions o una cosa així.

Joan Mena Arca

Llavors, sí que li consta a vostè que les accions van ser venudes abans de la intervenció de Banca Catalana.

Francesc Cabana Vancells

Sí. Vaja, absolutament. O sinó fiquen a la presó al senyor Roca-Sastre, que no, el pobre home ja està mort de fa temps. Però vull dir..., no, és evident. Sí.

Joan Mena Arca

Bé, i ara, relatiu a l'herència amagada del senyor Florenci Pujol, vostè ja ens ha dit que no en sabien res, d'aquesta situació. Creu vostè que aquesta fortuna podia

estar relacionada amb els negocis dels laboratoris Martí Cuatrecasas Fides, o si, en tot cas, vostè va ser alguna vegada accionista d'aquests laboratoris?

Francesc Cabana Vancells

No. No, no. Hi treballava la meva dona quan vam començar a festejar. O sigui, ella treballava de secretària de no-sé-qui, o de no-sé-què, i la veritat és que jo, als laboratoris Fides, o Cuatrecasas, no hi vaig posar mai els peus. Sé que ells tenien una majoria en el capital. Sé que Jordi Pujol i Soley va ser el director. Ell era metge, per tant, coneixia el món farmacològic. I sé que al final el meu sogre se les va vendre. Ell bàsicament se les venia per comprar accions de Banca Catalana, en tot cas.

Però, se les va acabar venent. I el laboratori se'l van acabar venent em sembla que a una empresa sueca. Ja no ho recordo. Jo això ho vaig viure de lluny. No vaig ser, però, evidentment, mai, ni la meva dona... Ah, sí, la meva dona sí que tenia algunes accions.

Joan Mena Arca

Sí que tenia accions, la seva dona?

Francesc Cabana Vancells

La meva dona sí, tenia algunes accions que li havia comprat el seu pare. Bé, que li havia posat el seu pare a nom seu. Sí. Però, això recordo que un dia. Sí, això ho recordo perquè un dia es va enfadar la meva dona i m'ho va explicar: «Doncs el pare diu que es vendrà les meves accions dels laboratoris, i jo li he dit que què es pensava, que les accions eren meves. Però és clar, al final li hauré de dir que sí perquè les havia comprat amb els seus diners.

Joan Mena Arca

Vostè coneixia el senyor Delfí Mateu?

Francesc Cabana Vancells

Sí, i tant

Joan Mena Arca

I dóna credibilitat al que va explicar el president Pujol que podia ser el gestor de l'herència amagada de Florenci Pujol?

Francesc Cabana Vancells

El senyor Delfí Mateu era una persona que va entrar de director... Era molt amic de... Era un dels grans amics del meu sogre. Això no cal dir-ho. Es coneixien de l'època de la Banca Marsans, el meu sogre va treballar de *groom* a la Banca Marsans, i va anar progressant una mica. El senyor Mateu treballava allà. Després va treballar al Banc de Bilbao. I quan vam venir... Quan el Banca Dorca d'Olot es va instal·lar a Barcelona, el meu sogre va portar al senyor Delfí Mateu a que dirigís la primera oficina, que va ser a la Gran Via. Després va ser conseller, etcètera. Va progressar. I sí, el vaig conèixer molt fins a la seva mort. Era un home de confiança. No puc dir res més.

Joan Mena Arca

I quan va morir va conèixer també el senyor Pujol i Figa?

Francesc Cabana Vancells

No, aquest el coneixia d'abans.

Joan Mena Arca

Ja el coneixia d'abans.

Francesc Cabana Vancells

És cosí..., era cosí de la meva dona, cosí germà.

Joan Mena Arca

I la relació amb el senyor Pujol també era de la mateixa confiança que el senyor Delfí Mateu?

Francesc Cabana Vancells

Sí. Home! Sí, és clar.

Joan Mena Arca

Sí?

Francesc Cabana Vancells

Tenia... Era una persona de tota la confiança. S'apreciaven molt. Vull dir, eren dos cosins que s'apreciaven molt. Això sí que queda clar.

Joan Mena Arca

Molt bé. Hem parlat també molt, o ha parlat vostè del senyor Jordi Pujol. Quina relació ha mantingut vostè o manté amb la senyora Marta Ferrusola.

Francesc Cabana Vancells

Home, és la dona, és l'esposa...

Joan Mena Arca

Sí, home...

Francesc Cabana Vancells

...d'en Jordi Pujol Ferrusola [#i Soley]. Vull dir...

Joan Mena Arca

En aquestes visites familiars que es feien...

Francesc Cabana Vancells

Miri, vaig... Jo no vaig poder anar al seu casament, perquè el dia que... I això me'n recordo, quan es van casa per això, perquè el dia que es van casar jo havia d'anar al *campamento de los Castillejos. España patria querida...* Doncs allò, la *gloriosa infantería*. Doncs, vaig anar-hi aquell dia i, per tant no vaig poder. Festejava amb la Maria. Perdoni. La relació? Home, com amb el seu marit. Vull dir, doncs... A veure, vaig anar..., jo vaig anar més d'una vegada amb ella, doncs, a veure el seu marit a la presó, a Saragossa, per exemple. Ella hi anava cada setmana, jo hi anava cada quinze dies. Llavors, el meu sogre i la meva sogra i la meva dona hi anaven quan podien. La meva dona no va poder-hi anar durant un temps perquè esperava a aquella noia que hi ha allà darrere. I havia tingut uns embarassos així, doncs, una mica tèrbols, vaja, desgraciats, i el metge li va dir que descansés i no va poder venir. I la vam portar amb el dos cavalls fins a Saragossa quan ja va néixer i tenia tres o quatre mesos. Relació? Relació cordial absoluta, doncs com amb el marit. Doncs, amb naturalitat. Ella no explicava grans coses, per això.

Joan Mena Arca

No explicaven gaire, cap dels dos.

Francesc Cabana Vancells

No.

Joan Mena Arca

Es dedicaven més a fer que no a explicar, no?

Francesc Cabana Vancells

No ho sé.

Joan Mena Arca

En tot cas, creu que ella era o podia ser el cervell de la gestió de l'herència amagada?

Francesc Cabana Vancells

Vostè està casat?

Joan Mena Arca

No.

Francesc Cabana Vancells

Si em fes la pregunta a mi, em comprometria. Doncs perquè és que no ho sé. Entengui-ho.

Joan Mena Arca

Però dóna credibilitat, atenent al tarannà del senyor Pujol i de la senyora Ferrusola, que ella pogués ser la gestora de tota aquesta herència?

Francesc Cabana Vancells

No ho sé.

Joan Mena Arca

No ho sap. Bé, i ha parlat abans que sí que li sorprenia, d'alguna manera, el ritme de vida dels seus nebots, no?, dels fills Pujol Ferrusola...

Francesc Cabana Vancells

Del gran, sobretot.

Joan Mena Arca

Perdoni?

Francesc Cabana Vancells

Del gran, sobretot.

Joan Mena Arca

Del gran especialment. En quin sentit?

Francesc Cabana Vancells

Home, de tant en tant sortien... Jo llegeixo diaris, ho repeteixo, i tallo retalls, i és clar, llegia que tenia Ferraris i no sé què més, i tenia quinze o vint cotxes, doncs comprats d'ells, comprats..., que s'havia fet construir una casa, que jo no he vist, però que sembla que va sortir a la televisió, que es veu que li va costar molts diners, a Pedralbes. Coses d'aquestes que a mi em sorprenien, perquè no lligaven gens amb el seu pare. Gens! Absolutament gens!

El president

Quinze segons.

Francesc Cabana Vancells

El Jordi Pujol i Soley l'última cosa que faria és construir-se una gran torre a Pedralbes, sincerament.

Joan Mena Arca

Molt bé. Acabo, que em diu el president que em queden quinze segons. Acabo amb una última pregunta. De les seves converses en aquestes visites que diu que feien el senyor Pujol i la senyora Ferrusola a casa seva, van parlar alguna vegada del president Artur Mas, de la relació que tenia el senyor Jordi Pujol...

Francesc Cabana Vancells

No.

Joan Mena Arca

...amb l'Artur Mas? I, en tot cas, pensa vostè que si va haver-hi alguna situació, doncs, de frau fiscal i d'algunes connotacions econòmiques que es puguin investigar, el senyor Mas hauria de «ser coneixement», per la relació, la confiança política entre els dos?

Francesc Cabana Vancells

Miri, les persones més properes a Jordi Pujol i Soley són la seva germana i jo. Això ho dic categòricament. Al marge dels fills. Si nosaltres no en sabíem res, ningú més en sabia res, començant pel president Mas i acabant amb el porter de casa seva. No. Vaja... No. No m'ho puc creure! Pensin, per una altra part, que..., i això és un problema... Si el coneixen potser ho entendran. A Jordi Pujol i Soley, que és una persona que, en fi, encara jo quan em desperto als matins obro els ulls i penso «no pot ser», doncs era una persona que coneixia, coneix milers de persones però no té un cercle d'amics. Suposo que la mateixa política l'ha portat a això. És a dir, si el coneix a vostè li dirà que vostè és fill de tal lloc i no sé què més. Vull dir, li explicarà tota la vida, no? Perquè el va veure fa tres anys no sé a on, a la festa major de Pineda. Però, en canvi, una colla d'amics, no la té massa. Té coneguts. I això ara suposo que ho troba a faltar. I, és clar, qui podia tenir? Amb qui podia parlar?, si no ens ho deia a nosaltres. Tampoc ho diria al president Mas. Vaja... No. Clarament no.

Que parlaven del president? Parlaven de política, en general. I aleshores passa això, i aleshores passa allò altre. «I què creus, que en Mas sortirà bé?», i les eleccions i no-sé-què. Però, vull dir,

Fitxer 20

...[miri], vaja, comentaris absolutament normals i corrents.

El president

Gràcies, senyor Cabana. Senyor Mena? *(Pausa.)* Saltem[#] al Grup Parlamentari de Ciutadans. Il·lustre diputat Espejo, quan vulgui.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidente. Y gracias, señor Cabana, por sus respuestas, que yo creo que están siendo completas y está respondiendo a todo lo que se le pregunta dentro de su sincera perspectiva. Comienzo por la primera pregunta. Ha dicho usted antes, lógicamente, que antes de la confesión de su cuñado no sabía nada, pero después de esa confesión que hizo en julio del año pasado, evidentemente, usted ha hablado con su cuñado de esa confesión y de la supuesta herencia y de la fortuna

que al parecer atesoraba él y su familia en el extranjero. ¿Qué respuesta le ha dado o qué le ha explicado? Porque supongo que usted le habrá...

Francesc Cabana Vancells

Una herència...

José María Espejo-Saavedra Conesa

Simplemente...

Francesc Cabana Vancells

Una herència...

José María Espejo-Saavedra Conesa

Una herencia. ¿Y usted personalmente se cree esa explicación?

Francesc Cabana Vancells

No ens consta, és el que li hem dit –és el que li hem dit–, no ens consta. La meva dona li va dir: «De quina herència ens parles?» Bé, és clar, és això, ho va publicar un diari, em sembla que va ser exactament això «de quina herència ens parles?» «D'una herència que em va fer el pare, doncs, perquè temia que ho perdés, etcètera.» No ens consta, però no ens consta res més.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Después de esa confesión y de la primera comparecencia en el Parlament y demás han ido apareciendo diversas versiones, y también en el juzgado se han declarado algunos matices sobre aquella primera confesión, incluso contradicciones dentro de su propia declaración. ¿Usted se queda con alguno dentro de esas contradicciones? ¿Cree que alguna tiene más verosimilitud que alguna otra?

Francesc Cabana Vancells

No, a veure, jo el dia que va venir al Parlament li vaig demanar al cap d'uns dies que ens vam veure, li vaig demanar: «Va anar molt malament, Jordi». I em da dir: «Sí, sí, ja me n'adono.»

José María Espejo-Saavedra Conesa

Muy bien, gracias. Ahora insistiré en el tema de Banca Catalana porque es evidente que todos le relacionamos también a usted con este asunto. Y en relación con el caso Banca Catalana en su día ¿qué participación le atribuía, no solo a usted, pero también a usted la Fiscalía en el famoso asunto de Banca Catalana?

Francesc Cabana Vancells

Accions, participacions de capital o no capital...

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, sí, no participación en la querrela, ¿a través de la querrela que presentó la Fiscalía que responsabilidad le atribuía a usted?

Francesc Cabana Vancells

Ens acusava –ens acusava–, ara no ho recordaré, però ens acusava... Jo me les carregava per totes bandes, això per descomptat, és a dir, hi havia estafa, hi havia apropiació indeguda, hi havia *maquinación para alterar el precio de las cosas* y falsedat en document mercantil. Em sembla, n'hi havia algun que en tenia..., ens va imputar a consellers i a professionals, alts professionals. La prova pericial es va carregar la falsedat d'un document mercantil. L'apropriació indeguda, és que jo no sé com podia acusar-nos d'apropriació indeguda! Què ens havíem apropiat si no ens havíem apropiat de res? Després, quina he dit? *Maquinación para alterar el precio de las cosas*, això, ni els advocats saben què és ben bé aquesta acusació. I, ja no me'n recordo de l'altra quina és, però, vull dir, se'n va anar tot a l'aigua –se'n va anar tot a l'aigua i, perdó, eh?, ho dic perquè vaig sentir el...

A mi em va sorprendre molt una de les manifestacions que va fer un dels exfiscals quan va posar en dubte que trenta jutges de l'Audiència cometessin prevaricació, això em va sorprendre moltíssim. Que m'hagués dit que trenta jutges no s'havien llegit els escrits ho puc entendre, però que trenta jutges van actuar en contra de la seva consciència... Home! és molt fort això. Trenta, o no sé quants eren. Això és molt fort, per Déu! I que consti que jo no coneixia a cap dels jutges, eh?, ni de bon tros.

José María Espejo-Saavedra Conesa

¿Se lo ha dicho eso usted al fiscal alguna vez?

Francesc Cabana Vancells

[#]

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí.

Francesc Cabana Vancells

No, perquè ja no els he vist. Però, vaja, amb el senyor Jiménez Villarejo ens vam trobar fa un temps a Ràdio Barcelona, ell estava convocat i jo també, ens vam saludar i vam dir quatre coses i cadascú va anar per la seva banda. Al senyor Mena no me l'he trobat mai més, però, vaja, el saludaria. Jo respecto les persones.

José María Espejo-Saavedra Conesa

¿En la Fundació Catalana qué cargo tenía usted exactamente?

Francesc Cabana Vancells

Ai, Déu meu! A veure, tenia jo... En la meva targeta que utilitzava més era Director General Manager, o sigui Director General Adjunt, ara, al mateix temps vaig ser... Des de la mort... A veure si ho dic bé. Jo tres mesos abans de morir el meu sogre havia presentat la dimissió, havia presentat la dimissió i llavors el pobre home es va morir, la meva dona i jo estàvem a Washington en unes reunions bancàries i el Fons Monetari Internacional, vam tornar a corre-cuita i vam fer el que vam poder en aquest sentit per atendre els funerals. Ja m'he tornat a perdre, perdonin. Què era? *(El president diu: «Fundació Catalana.»)* Ah!, la Fundació Catalana, en quin sentit? *(El senyor Espejo-Saavedra diu: «Sí, Fundació Catalana.»)* *(El president diu. «La responsabilitat com a director general.»)* *(El senyor Espejo-Saavedra diu: «El càrrec a la Fundació Catalana.»)* Perdó, llavors, aleshores, eh?... *(El president diu: «Vol fer una pausa.?»)* No, no, ja segueixo, ja. Perdó, aleshores era vicepresident. Com a conseqüència de la mort del meu sogre, doncs, em va tocar representar el grup d'accions de Banca Catalana, que era relativament important, o important, i aleshores em van nomenar vicepresident executiu del banc. Ara, la meva responsabilitat, havia estat secretari des que es va comprar fins que vaig passar a vicepresident executiu, vaig tenir, repeteixo, les meves responsabilitats directes, a part de les generals com a conseller eren estranger, relacions amb el Banc d'Espanya i relacions amb els accionistes i compravenda d'accions, etcètera.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Muy bien. En cuanto al asunto que han comentado algunos otros diputados y que yo quiero profundizar un poco hoy es el tema de las acciones donadas por el señor Pujol a la Fundació Catalana, ¿esta Fundació se dedicaba solo a la tenencia de acciones o tenía alguna otra actividad?

Francesc Cabana Vancells

No, tenía una actividad –tenía una actividad–, és a dir, primer, inicialment, tenía actividades benèfiques, en va fer alguna però aviat es van acabar els diners. Aleshores tenía i té una actividad, era una fundació de fundacions, o sigui, per sota de Fundació Catalana, hi ha encara en dos casos, hi havien fundacions que estaven vinculades pels estatuts amb Fundació Catalana, són la Fundació Enciclopèdia Catalana i la Fundació Agrícola Catalana. La Fundació Enciclopèdia Catalana tothom sap que és una editorial, la Fundació Agrícola Catalana la formen els degans de les tres escoles superiors agrícoles que hi ha a Catalunya i alguns representants nostres. I hi havien hagut també algunes fundacions mèdiques, la Fundació del Museu de la Història de la Medicina, que va passar al Col·legi de Metges, la Fundació Catalana de Pneumologia i de Gastroenterologia, perdoni, i després, finalment... –me'n deixo una. Ah!, la Fundació Catalana de Pneumologia, és a dir que estaven portades i estan portades per metges. La de pneumologia, doncs, es va independitzar i va quedar, funciona encara, però no té res a veure amb Fundació Catalana, i l'altre, doncs, se la va quedar el Clínic, l'Hospital Clínic, i, concretament, el doctor Rodes, que era el representant, que és una eminència en el camp de la pneumologia i gastroenterologia.

José María Espejo-Saavedra Conesa

¿Y tenía acciones esta fundación de alguna otra entidad o empresa?

Francesc Cabana Vancells

No, renda fixa la majoria, renda mixta, vàrem vendre les accions, es van vendre les accions de Banca Catalana i es va comprar renda espanyola, renda francesa, renda alemanya, em sembla, o no sé què carai!

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sobre la venta de estas acciones, y sobre lo que quiero hablar un poco es, efectivamente, aquí se han dado diferentes cifras, usted hablaba de, según la

copia simple de la escritura que trae, de unos 180 millones de pesetas de la época, algún otro diputado, y según algunas informaciones periodísticas, parece también que se hablaba que la donación que efectuó el señor Pujol a la Fundación eran 255 millones de pesetas de la época. En cualquier caso, claro, a mí lo que me gustaría es, porque usted ha declarado que se vendieron esas acciones, me gustaría saber el destino de esas acciones, es decir, ¿a quién se vendieron?

Francesc Cabana Vancells

Bé, a veure, això, repeteixo, que si volen la documentació directa poden anar a la Direcció General d'Entitats, és a dir... Jo ho sé de totes maneres, per això. Aquestes accions es van mantenir a Fundació Catalana fins que, em sembla que a ser el 88, devia ser, va ser quan el Banco de Vizcaya, a través dels seus, que acabarà absorbint Banca Catalana, va demanar, va fer una ampliació de capital i va voler beneficiar els antics accionistes de Banca Catalana. Aquesta operació es va fer a través de una ampliació de capital, ja ho he explicat abans, que em sembla que doblava la existent, i que va fer que tots, com que ens adonàvem que això era un regal, el que vàrem fer i, en aquest sentit, aquest moment recordo el que vaig fer jo, vaig demanar un crèdit a la mateixa Banca Catalana. Els vaig dir: «Mireu, és per fer aquesta operació.» La van entendre perfectament, me'l van donar, amb aquests diners jo vaig subscriure aquestes accions i aleshores vaig vendre els diners per una xifra que tenia una plusvàlua clara, que em sembla que oscil·lava entre el 300 i el 400. Això vol dir que tots plegats, els accionistes de Banca Catalana el 82 vam recuperar el 70 o 80 per cent del valor nominal.

José María Espejo-Saavedra Conesa

¿Pero estas acciones son las que donó el señor Pujol?

Francesc Cabana Vancells

Aquestes, sí.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Es que se especula también, o al menos han salido informaciones en esta línea, de que la fortuna que parece que ha emergido ahora por parte del señor Pujol pudiera ser la que deriva de la donación de estas acciones a Fundació Catalana, que después se vendieron a personas que hoy por hoy no aparecen identificadas, y

que después pudieran estar estas personas en el extranjero y tener origen allí. Yo simplemente lo menciono por esta cuestión.

Francesc Cabana Vancells

Si aquesta comissió m'ho demana o si la comissió pel seu compte vol fer-ho, es pot demanar a la Direcció General d'Entitats Jurídiques, del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, que doni tota la documentació relacionada amb aquesta donació d'accions i el destí que es va donar a aquestes accions. I ho deuen tenir ells perfectament documentat del 88, del 89 i del 90, ara ja no ho recordo exactament.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, simplemente es para aclararlo.

Francesc Cabana Vancells

Sí, sí, està totalment documentat això, eh?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Perfecto, gracias. Bien pues, si esa fortuna no tiene su origen en Banca Catalana usted no tiene, ¿no sabe en absoluto, no sospecha para nada de dónde puede venir?

Francesc Cabana Vancells

Ho sé tant com vostè.

José María Espejo-Saavedra Conesa

¿Pero afirma usted que es imposible que tenga que ver con Banca Catalana?

Francesc Cabana Vancells

Home, a veure, les divises, per exemple, això sí que puc dir-ho, no van sortir de Banca Catalana, això sí perquè jo portava el control del moviment de divises i se'm podien escapar deu mil euros, però 140 milions d'euros no. O sigui, això no va sortir de Banca Catalana ni de bon tros. De les accions, tampoc poden sortir de Banca Catalana. D'un donatiu que li fessin per les accions per un tercer? Això no em consta, però no ho sé.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Bueno, usted estaba muy cerca del señor Pujol personalmente y nunca apreció, ya sé que ha declarado usted antes por lo tanto no voy a insistir, que sí que le extrañaba el nivel de vida que llevaban los hijos del señor Pujol, pero en él y en...

Fitxer 21

su mujer no observó en ningún momento nada extraño respecto a su patrimonio?

Francesc Cabana Vancells

Jo és que sé que el nebot fes alguna operació, doncs, poc clara, ja ens ho temíem –ja ens ho temíem–, però no teníem... i, a més a més, hi havien rumors, no?, sobre això?, però són els rumors que li arribaven a vostè i m'arribaven a mi, i que eren rumors.

José María Espejo-Saavedra Conesa

¿Usted ha ido personalmente alguna vez con el señor Pujol o con alguien de su familia a Andorra, aunque no fuera para nada ilícito?

Francesc Cabana Vancells

No.

José María Espejo-Saavedra Conesa

No.

Francesc Cabana Vancells

No. A Saragossa, sí, pila de vegades; a Andorra, que jo recordi, no. Mai. No. Sortides plegats no en fèiem, entenguí'm. No anàvem a passar un cap de setmana a la Costa Brava, ni ells tampoc sols; vull dir, en tot cas, hi anava per feina i, si anava a la Costa Brava, anava a parlar amb l'alcalde de Palafrugell i discutir, doncs, les aigües, no sé què, carai, segur que tenia temes per discutir. No, no, sortides així de plaer i de turisme jo no recordo haver-ne fet mai, ni a Andorra ni a la Costa Brava ni no sé on, vaja.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí. Y, por último ya, porque entiendo, presidente, que ya es la última. Usted, en una entrevista reciente en el diario... bueno, no reciente, sino de hace un tiempo

ya, hablando sobre el escándalo de las cajas en un diario catalán, le preguntaban sobre si creía que había faltado autocrítica y usted decía, textualmente: «Que cómo era posible que algunos de estos directivos que cobraban tanto, ahora, no explicasen nada». Yo estoy absolutamente de acuerdo con usted. Yo le quería preguntar si piensa usted algo similar o análogo respecto del señor Pujol, en este caso.

Francesc Cabana Vancells

Home, m'agradaria saber, doncs, com li agradaria a tothom saber una mica l'origen de tot això no? Evidentment, jo m'estimo el meu cunyat, o sigui, no li desitjo cap mal, vull dir, doncs... i espero que se'n surti bé, no? –espero que se'n surti bé– i el mateix podria dir dels meus nebots, no els faré mai res que els pugui fer mal, ara, tampoc faltaré mai a la veritat, eh?, per fer-los un favor.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias.

El president

Gràcies, senyor Espejo-Saavedra i senyor Cabana. Per una de les respostes que deia i que preguntava, respecte a l'escriptura de donació que ens ha facilitat avui el senyor Francesc Cabana, són 113 milions en accions de sèries A i 74 milions en accions de sèrie B, que donen un total de 188, si sumem els «picos» en milers de pessetes.

És el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Alternativa d'Esquerres. Té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Gràcies, president. Gràcies, senyor Cabana. De nou, disculpi perquè, en ser l'última, hi ha moltes coses que ja s'han parlat, intentaré no repetir-me.

Les preguntes que ens fem són moltes, no?, però una que és sobre la confessió.

Francesc Cabana Vancells

Quina pregunta?

Isabel Vallet Sànchez

Sobre la confessió.

Francesc Cabana Vancells

Catalana?

Isabel Vallet Sánchez

Sobre la confessió de Jordi Pujol, quan ell confessa, quan surt dient «jo he fet això», després d'haver-ho amagat tants anys, haver-ho amagat a la seua família, al seu cercle més estret, a tothom que l'envoltava, vostè per què creu que ell decideix confessar en el moment que ho fa?

Francesc Cabana Vancells

No ho sé. No ho sé, perquè no ens ho va dir.

Isabel Vallet Sánchez

Però vostè ha insinuat que vostè compra la premsa, llegeix un titular i, al cop de poc...

Francesc Cabana Vancells

Sí. Ah, bé, és clar... Suposo que sí, sí, clar, una mica, vaig lligar-ho, no? Vaig pensar: «Bé, aquí, el que volen és organitzar...» Suposo que la resposta lògica, no perquè m'ho hagi dit a mi, però sí que el que és lògic és que en descobrir-se, doncs, que hi havien aquests 4 milions, van fer la declaració per tal d'evitar l'aplicació del delictes fiscal.

Isabel Vallet Sánchez

Vostè sap que, aquí, algun compareixent ha insinuat i també ho ha insinuat la premsa que la confessió de Jordi Pujol podria ser el que en diuen en castellà «un señuelo» per, d'alguna manera, tapar algunes operacions poc clares, que també vostè s'hi referia, dels seus fills?

Francesc Cabana Vancells

No ho sé. No ho sé. És que no ho sé, de veritat. No tinc absolutament cap dada que no tingui vostè en aquest moment. I segur que vostè ha sentit els rumors i segur que li han dit moltes coses, però, vull dir, jo he sentit uns rumors del drets, alguns de l'invers, però de l'interessat mateix no en sé res i, per tant, només puc dir allò que «no em consta», «no em consta». Els diners hi són, però no sé si vénen de la dreta, o de l'esquerra o del centre o de darrer, no ho sé.

Isabel Vallet Sánchez

Clar, és que en no saber-ho, no només no saber-ho vostè, sinó el senyor Pujol no fer una operació tan simple, com és aixecar el secret bancari buscar la traçabilitat dels diners i poder explicar de manera clara d'on provenen els diners, s'aixequen un seguit d'especulacions que expliquen, bàsicament, que diuen que podrien ser del negoci especulatiu amb divises que el pare de Jordi Pujol feia, que vostè ja ha negat, que podrien ser dels Laboratoris Martí Cutrecasas - Fides, que vostè ja ha negat, i que podria ser també de la venda de les accions de Banca Catalana, que vostè també ha negat.

Francesc Cabana Vancells

A veure, potser, hi havia una dècima part que podia venir de Fides-Cuatrecasas, no ho sé això, però 140 milions, no.

Isabel Vallet Sánchez

En tot cas, la meu pregunta, com que vostè ha anat negant aquests orígens, seria: vostè, com a una part del cercle més proper, no li ha comentat, com a un consell, eh?, un consell d'algú que s'estima una altra persona, per què no aixeca el secret bancari el senyor Jordi Pujol, per què no explica l'origen dels diners el senyor Jordi i per què no ho fa ja? Li ha comentat això? Vostè li ha fet aquest reclam al senyor Jordi Pujol?

Francesc Cabana Vancells

Escolti, les primeres reunions que vam tenir, sortia fum de casa. Vull dir, doncs, ara, ja no, però ja parlem de... L'altre dia va venir, vam estar parlant de la neu del Pirineu i de coses d'aquestes, vull dir... I jo tampoc vaig tenir cap interès en demanar-li res. Jo ja li he dit tot el que li havia de dir i ell no m'ha dit res del que m'havia de dir. I això és així i, si no s'ho creuen, em sap molt de greu. Jo vaig una mica de broma, en el sentit que ho jurava sobre els evangelis o sobre la Constitució espanyola, segons de qui es tractés, però, vull dir, doncs, és així, entenguin-ho. No ho sé. No ho sabem, ho dic en plural, amb relació a la meva dona, la seva germana.

Isabel Vallet Sánchez

Vaja, jo crec que és bastant normal que la gent tingui dubtes sobre que no ho sàpiguen, perquè, bàsicament, si intentés pensar jo en la meua família, em costaria molt d'entendre, primer, que no crec que rebi cap herència, però que, en cas que la rebi, em costaria molt d'entendre que la rep la meua germana i jo no, però, bé, en tot cas...

Francesc Cabana Vancells

A mi, encara em costa més d'entendre, perquè, ho repeteixo, jo, fins al dia de Sant Jaume, hauria posat les mans al foc per ell per una qüestió de diners, però absolutament, sense dubtes; altres coses, no ho sé, però, per diners? Déu meu! Déu meu!

Isabel Vallet Sànchez

Vostè sabia que Marta Ferrusola viatjava habitualment a Andorra i que, quan viatjava, l'escortaven dos mossos armats?

Francesc Cabana Vancells

No.

Isabel Vallet Sànchez

I no sap tampoc...

Francesc Cabana Vancells

No ens ho havia dit mai. És que no ens deien, ho repeteixo. És a dir, ens assabentàvem per la premsa que havia anat a un lloc o a un altre, ell o ella, però no sabíem res, en aquest sentit.

Isabel Vallet Sànchez

Bé, en concret, no és «a un lloc o a un altre», en concret, són molts viatges a Andorra...

Francesc Cabana Vancells

A Andorra, a Andorra. No, no ho sabíem ni quan anaven a Andorra, ni sabíem quan anaven a la Costa Brava ni sabíem quan els va néixer el primer besnét, que no ens ho van dir i que la meua dona es va enfadar molt, com és lògic, no? «No sou capaços de dir-nos que heu tingut un besnét. Per Déu!»

Isabel Vallet Sánchez

Vostè ha declarat i, aquí, ho ha tornat a fer avui, un parell de vegades, que ha posat tantes vegades les mans al foc per Jordi Pujol que les té cremades, ha dit. Per quins assumptes relacionats...? Amb què s'ha cremat vostè les mans per Jordi Pujol?

Francesc Cabana Vancells

Home, ho repeteixo, perquè jo, quan penso en el germà de la meva dona, doncs, recordo el consell de guerra, doncs, recordo els viatges a Saragossa i ell darrere de les dues fileres i recordo la seva lluita contra el franquisme i contra la dictadura i les tortures de la Policia a Via Laietana, i recordo tantes... hi ha tanta història darrere meu vinculada a en Jordi Pujol i tota ella positiva i tota ella magnífica i extraordinària, i ara, doncs, «Jordi, com és possible que al final d'una vida tan extraordinària hagi acabat així?» «Com és possible?»

Isabel Vallet Sánchez

I ell què li respon, quan li diu això?

Francesc Cabana Vancells

(L'orador no respon.)

Isabel Vallet Sánchez

Tornant al cas Banca Catalana, i sense intentar repetir coses que ja s'han dit, què ens podria explicar d'aquestes dues operacions?

Societat Hoe, que, abans de la fallida de Banca Catalana, la família Pujol ven aquesta societat, tot un paquet d'accions de 25 milions de pessetes, i que l'empresa Hoe les compra a través d'un crèdit que li concedeix Banca Catalana.

I una altra operació. Jordi Pujol dona aquestes accions valorades, en teoria, en 225 milions de pessetes, ara, uns 188 i escaig, no sé exactament quant, però que, quan el Banc d'Espanya intervé Banca Catalana només troba 42 milions a nom d'aquesta fundació.

Francesc Cabana Vancells

Quina fundació, perdó?

Isabel Vallet Sánchez

La fundació Banca... És a dir, en la donació, ell declara que dóna 188... No, ell declara, en algunes informacions, 255 milions; ara, aquí, surten que en són 188. Però, quan el Banc d'Espanya intervé Banca Catalana i fa l'auditoria, troben només 42 milions a la fundació.

Francesc Cabana Vancells

Hauria de mirar-ho, això. Ell va donar la totalitat de les seves accions, d'això en tinc l'absoluta certesa.

Pel que fa referència a això d'Hoe, això ha de ser el que mencionat abans, aquesta autocartera que estava a nom de fiduciaris i que va passar a una societat instrumental de Banca Catalana, que, per tant, es va quedar aquestes accions pagant, doncs, els diners que li van donar en forma de crèdit. Tot això eren instruments financers de Banca Catalana.

Isabel Vallet Sànchez

Abans, quan estava parlant-se sobre el buidament de Banca Catalana, que els fiscals, doncs, manifestaven i que ells diuen, no?, en l'escrit «indicis delictius evidents», bé, vostè ha desmentit que hi hagués cap buidament, però la realitat del cas és que el Ple de la audiència, aquest magistrats que voten a favor del sobreseïment, no qüestionen en cap cas el fets, voten a favor del sobreseïment per una qüestió de tipicitat. Vostè no sé si ha dit que ha estudiat dret, però sabrà que si els fets no estan qüestionats, en teoria, aquest buidament dolós, aquest buidament de forma dolosa s'hauria dut a terme. El que diuen aquí és que els fets no estaven en entredit, no els havia qüestionat ningú. Quina opinió li mereix això?

Francesc Cabana Vancells

La comptabilitat era correcta, no hi havia comptabilitat B, tal com deien i tal com va demostrar la prova pericial, no hi va haver aprofitament personal, no hi va haver, doncs, apropiació indeguda de res, perquè, doncs, tots vam anar-nos-en, jo amb les mans a butxaca, una mà al darrere i una mà al davant, els demás tan rics o tan pobres com hi havien entrat i la veritat és que, si ho haguessin trobat, escolti, si haguessin trobat aprofitament personal, s'hi haurien tirat al damunt com a llops. Ara, pensi que van estar dos anys i mig. Jo em vaig passar dos anys i mig, escolta, que, quan tornava a sortir una llista de proves dels dos fiscals, m'entrava la «neura», perquè volia, doncs, estudiar cada cas, a veure què era i, al final, doncs,

en sortien... Jo vaig fer d'adjunt una mica d'un dels advocats que ens portava a nosaltres i ell em demanava a mi consell sobre què eren determinades coses, no?, perquè ell no les sabia i jo coneixia algunes persones. Es pot discutir la gestió, es pot discutir i molt les pèrdues, que no eren ni de bon tros aquestes... Mirin, perquè vegin una mica... És que això, sobretot això, jo els ho puc dir i els ho puc posar sobre escrit i davant de notari, jo vaig ser, com a secretari d'aquesta «corporación bancaria», vaig seguir la crisi d'uns quants bancs que els vaig conèixer a fons. Escolti, entre Banca Catalana i aquests bancs, allò eren lladres de camí ral –lladres de camí ral–, en cap d'ells hi va haver querella –en cap d'ells–, i cap d'ells va anar a la presó, després, algun sí, però, aleshores, cap. I recordo molt bé quan, analitzant, en una d'aquestes visites en un d'aquests consells a Madrid, va sortir «analicemos el balance de este banco. Los activos.» i va sortir «edificio calle Serrano». Sap on és la calle Serrano, de Madrid? «¿Tenemos alguna oferta por este edificio?» Això ho va dir el president, que era l'Aristóbulo de Juan, que va ser després director general

Fitxer 11CIFEFF22

[...] del Banc d'Espanya. I va dir..., li van contestar: «No tenemos ninguna oferta.» «Pues, cero valor, valor cero.» Home, per Déu. És clar, qui va comprar aquell edifici al carrer Serrano es va fer riquíssim, com el Florentino Pérez amb les construccions Padrós. És que van comprar coses de Banca Catalana, del Banc Industrial de Catalunya i del grup de bancs que tenien un valor i que van valorar molt per sota del que realment s'estilava en aquell moment en el mercat. Era un moment que no hi havia demanda d'immobles: «Valor cero.» Cony! «Valor cero.» Però un edifici al carrer Celano, encara que sigui en la pitjor crisi, val diners, per Déu. I al cap de dos anys valia no sé quants milions, però els valia. Ara, en aquell moment era la reacció: «Cero.» I li ho demanen al senyor Aristóbulo de Juan, que encara està viu i que va ser un bon amic.

Isabel Vallet Sánchez

Clar, ja li ho pregunto com a expert en el sector bancari, llavors. Si finalment en Banca Catalana es va fer tot més o menys bé, per què el Banc d'Espanya va intervenir l'entitat i la filial, que es van liquidar?

Francesc Cabana Vancells

Ai, Déu meu... (*L'orador riu.*) Això és el que he qualificat abans com «una putada», és a dir, aquí hi va haver... És molt llarg d'explicar. Està explicat, en bona part, en el meu llibre. M'interessa fer una distinció: contra nosaltres, contra Banca Catalana, hi va anar el PSOE, no el PSC –jo hi tenia i hi tinc molts amics, en el PSC, començant per l'Ernest Lluch i el Joan Majó i moltes persones que eren o són amics meus; no ho sabien... Va ser el PSOE, en bona part –el PSOE–, i va ser la gran banca espanyola, que en aquestes coses es troba unida, en alguns casos, i alguns grans bancs. No ho he acabat d'aclarir tot, perquè el director d'Europa Press cada any jo el saludo públicament i li dic que quan em dirà la persona que li va fer publicar una notícia que va crear el pànic a Barcelona.

Pensin..., entengui que ens van sortir 25.000 milions de pessetes a una base de 1.000 milions de pessetes diaris. Això no ho aguanta cap banc, ni el Santander ni Banca Catalana. Aleshores, què fas, quan et surten 1.000 milions? Demanes ajut del Banc d'Espanya. En el moment en què has demanat ajut al Banc d'Espanya, ja s'ha acabat el bròquil –he vist una samarreta del bròquil, per aquí, no sé on... Però ja s'ha acabat el bròquil, no pots fer res. Són ells que tenen la tresoreria en mans seves i ja està. I, a partir d'aleshores, tururut. Poden fer el que vulguin, amb el teu balanç.

Isabel Vallet Sánchez

Ja estic?

El president

Dos segons.

Isabel Vallet Sánchez

No, simplement, com a conclusió, reiterem en aquest sentit la pregunta que li portem..., que enteníem que d'alguna manera s'havia d'aclarir avui, que era l'origen de l'herència del senyor Jordi Pujol. I, en tot cas, li transmeto a vostè: si parla amb el senyor Jordi Pujol abans que el senyor Jordi Pujol comparegui, l'aconsellarà com a familiar que, si us plau, aixequi el secret bancari i puguem d'alguna manera tancar l'origen dels diners? I, en tot cas –i acabo–, si es confirma que els diners

que va rebre en l'herència tenen un origen il·lícit en casos de corrupció, com creu que ho hauríem de resoldre, des del punt de vista de responsabilitats polítiques?

Francesc Cabana Vancells

Ja li ho diré, però no sé si em farà cas. Ara, ja li ho diré. I ell en té consciència, eh? Aquí el que pot sortir és origen, doncs..., jo què sé. Ara parlen de Rosario, no?, d'un..., bé, jo què sé. No ho sé. El meu nebot ha corregut molt món, això sí que ho sé.

El president

Gràcies, senyor Cabana i Isabel. És el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. També gràcies al senyor Cabana per les seves explicacions. També nosaltres li volem fer un seguit de preguntes, no?

Si li sembla, començarem... Hi hauran dos àmbits, bàsicament, però començarem per l'àmbit, doncs, de la seva proximitat a Banca Catalana, el seu coneixement de prop, vostè n'era fundador –n'era fundador. En va ser també, doncs –vostè ens ho ha dit–, secretari del consell d'administració, no?, durant molts anys, i els anys, precisament, de les dificultats de Banca Catalana. Per tant, va viure el tema de primeríssima mà, eh?, en primera persona.

Voldríem que..., ja sé que ho ha fet, però hi ha una part que potser ara ha començat –ara, al final–, que és allò de com es van produir els fets, no? Vostè ha dit que durant uns dies, no sé quants ha dit, es va produir la sortida de diners, perquè de fet es va produir un cert pànic, podríem dir, quan es va..., a través del fet que es va donar a conèixer una notícia que no sé si era una notícia o era una falsa notícia segons la qual, doncs, el banc estava en una situació que va espantar tots els seus clients, i, per tant, la retirada dels dipòsits del banc. Ens en podria fer cinc cèntims, si us plau?

Francesc Cabana Vancells

Sí, sí. Banca Catalana el dia 6 de juny, em sembla que era, de 1982 no tenia..., estava complint tots els requisits demanats pel Banc d'Espanya: coeficient de caixa, que no sé què més hi havia, ja aleshores; després, no tenia cap ajuda

especial. Precisament vaig anar a parlar amb el Banc d'Espanya aleshores, i el José Luis Núñez de la Peña, que era un home molt agradable, em va dir: «¿No tenéis ayudas nuestras? Yo pensaba que vosotros teníais. Sois los únicos que no tenéis ayudas», cosa que..., aleshores em vaig assabentar que el Bilbao i el Vizcaya i el Banesto i el Santander i el Central tenien ajuts; potser un no, però els altres sí.

Aquell dia vaig rebre *El Confidencial*, com cada dia, d'Europa Press, i vaig veure en primera línia que posava gairebé textualment, m'atreuria a dir: «Un banco catalán puede hacer suspensión de pagos.» És clar, posades les coses així, només podíem ser el Banc de Sabadell o nosaltres, perquè la Banca Mas Sardà estava intervinguda, el Condal també, i només podíem ser el Sabadell o nosaltres. És clar, això era perillosíssim. Vaig trucar al Banc d'Espanya, vaig parlar amb el governador Mariano Rubio. Em va dir: «No te preocupes. Te daremos todo el dinero que necesites y desmentiremos la suspensión de pagos.» Aquell migdia, doncs, a Televisió Espanyola - Miramar –encara no hi havia TV3–, el director de Miramar, que era el periodista anomenat Enric Sopena, molt «amic meu», entre cometes, va dir: «Banca Catalana niega la suspensión de pagos.» Bé, és clar, no pots dir que una persona nega la suspensió de pagaments per televisió, perquè, és clar, tothom l'endemà en va treure els diners. I molta gent ho va fer. I molta gent, a més, que jo estimava molt. Però els vaig dir de tot, vull dir... És clar, per què ho va dir, l'Enric Sopena? Home, per arrodonir, doncs, tota la jugada, no?

A partir d'aquí, ja podia denegar el Banc d'Espanya la suspensió de pagaments. Vull dir, la veritat és que van començar ja a haver-hi aquestes retirades i a partir d'un determinat moment vam anar al Banc d'Espanya i vam dir: «Ajut.»

Meritxell Borràs i Solé

Sí. Una persona coneguda meva que era treballador d'una oficina em deia –no sé si era exagerat– que, fruit de la notícia que va sortir per Televisió Espanyola, en aquells moments, pràcticament l'única televisió, bé, de fet...

Francesc Cabana Vancells

Sí, sí.

Meritxell Borràs i Solé

...hi havia Televisió Espanyola i l'UHF, eh?, que llavors..., era aquest segon canal. Va dir que l'endemà es van produir cues a la seva oficina...

Francesc Cabana Vancells

Sí.

Meritxell Borràs i Solé

...de gent que anava a retirar-ne els diners. Això ho pot...?

Francesc Cabana Vancells

Sí, sí. És clar.

Meritxell Borràs i Solé

Sí. Abans ha parlat del paper del Mariano Rubio en tot l'afer... Va ajudar la banca a sortir d'aquesta situació o la va perjudicar? O com...? Com ho valora, vostè?

Francesc Cabana Vancells

Malament. Jo li vaig dedicar un article, que la gent es va enfadar molt, perquè va dir que quan es mor una persona no s'ha de parlar malament d'ell, però si era un pocavergonya també hi ha dret a dir: «Era un pocavergonya», vull dir, doncs... Vaja, començant per en Franco, entén-me. I, a més, el Mariano Rubio hi havia tingut una relació molt estreta. El Mariano Rubio estava molt pendent que els socialistes, el Govern socialista, li donés el títol de governador, que no el tenia. I ell havia fet una planificació, i me l'havia explicat a mi, en la qual desapareixia la majoria de la banca local «perifèrica», que en deia ell, per anar-se centralitzant en uns quants bancs a Madrid i a les grans capitals espanyoles, però amb una reducció bàsica d'entitats bancàries.

La raó d'això: entre altres coses, perquè els inspectors del Banc d'Espanya es queixaven per passar massa dies fora de Madrid, que era casa seva. Era així. El Mariano Rubio, doncs, la veritat... Jo abans he fet aquella menció d'aquella reunió. Només els diré que jo em vaig posar a primera fila, mirant-me'l. Era un congrés, i en lloc d'inaugurar el congrés, el va clausurar, davant meu. I m'anava mirant i jo... I jo vaig pensar que en tenia la culpa jo, perquè es va destarotar i ja no sabia el que deia. Vull dir, sincerament, va ser una persona que jo la vaig trobar, doncs..., un pocavergonya autèntic, sincerament. A part que va acabar passant uns dies a la

presó i en una situació realment molt desagradable, però no ho puc permetre. Vaja, la «putada», en bona part, l'adjudico a ell.

Meritxell Borràs i Solé

Vostè ha mencionat que va passar per la presó. El van sorprendre, els fets aquells? Que van haver-hi dos casos, no?, a l'entorn del senyor Mariano Rubio...?

Francesc Cabana Vancells

Sí; sí, sí. Bé, és clar, el Mariano Rubio va caure en la temptació de la cobdícia, no? Jo vaig fer un llibre que es deia *La cultura de la cobdícia*, i estava en aquesta línia, no?: quan una persona, doncs, té diners, en vol sempre més. I això realment és una..., a part que és immoral, és estúpid, vull dir... No, home, perquè t'atraparan, i, a més, vull dir, doncs... No hi ha dret, home. Vaja, és d'aquelles coses que a mi em posen negre. Tots tenim dret a guanyar-nos la vida, però, vull dir, doncs..., per Déu, sense el Ferrari també podem viure molt bé, no? Vaja, em sembla.

Meritxell Borràs i Solé

No sé si ha seguit la comissió; ha dit que sí. Van passar per aquí el fiscal Mena i el fiscal Villarejo –vostè hi ha fet referència–, i van citar, sí, doncs, el fet que es va decidir no seguir amb la imputació del president Pujol en aquells moments, però sí que va seguir el cas amb els altres consellers de Banca Catalana, no? I, per tant, les tesis del fiscal, que a dia d'avui les segueixen mantenint, eh?, segueixen creient que...

Francesc Cabana Vancells

Sí, sí.

Meritxell Borràs i Solé

...el que ells defensaven era veraç, va haver-hi ja no només, doncs, la desestimació de seguir endavant amb el president Pujol, podríem dir, sinó que finalment va haver-hi una sentència respecte als altres divuit consellers, i que...

Francesc Cabana Vancells

Sentència, no, eh?

Meritxell Borràs i Solé

Va haver-hi..., doncs?

Francesc Cabana Vancells

Sobreseïment.

Meritxell Borràs i Solé

Sobreseïment, exacte. Per tant, en el sentit que no s'apreciava que s'hagués delinquit, podríem dir, en aquest àmbit, no? És així?

Francesc Cabana Vancells

Sí. A mi a vegades em diuen: «Tu vas estar processat.» No és veritat. Jo vaig estar imputat. Processat no vaig estar-ho, i menys absolt, diguem-ne. A mi no em va absoldre ningú. L'audiència va considerar..., no, un jutge, un jutge d'instrucció que va rebre, aleshores, doncs, tot el sumari i que va tornar-ho a estudiar, i que era un senyor que es deia Gómez Vizcarra, i que segur que és un home excel·lent, però no el conec de res ni el coneixia de res, va dictar igual que havien dictat els trenta-dos jutges de l'audiència –o una cosa així.

Meritxell Borràs i Solé

Sí. Una altra..., sortint una mica del tema, però incidint-hi, vostè és advocat i especialista en temes econòmics –ha publicat nombrosos llibres, eh?, i relacionats amb la història bancària–, i, vaja, jo crec que tothom el pot considerar, a vostè, doncs, un expert en aquesta matèria, no? Considera que el cas de Banca Catalana és únic? O és un clixé que potser s'ha reproduït al llarg de la història?

Francesc Cabana Vancells

No... (*L'orador riu.*) Jo, si faig la història, he fet... La història de Banca Catalana l'haurà de fer un altre, evidentment, quan estigui mort. Però hi ha el Banc de Barcelona, que va fer suspensió de pagaments, va fer fallida, per una omisió claríssima dels consellers, que eren la gran burgesia catalana del moment.

I després hi va haver el Banc de Catalunya, que en aquest sí que ja hi va haver política pel mig. Perquè, és clar, doncs, els germans Recasens eren, inicialment, d'Esquerra i republicans. I, al final, perquè havien fet un negoci amb el José Calvo Sotelo, el ministre d'Hisenda, el senyor Indalecio Prieto, doncs –ministre d'Hisenda a la Segona República espanyola–, els va retirar els comptes de la CAMPSA, que eren molt importants, en el Banc de Catalunya. I el Banc de Catalunya va fer suspensió de pagaments.

El Banc de Catalunya també va fer, potser com Banca Catalana, una excessiva inversió. El que passa, que potser també, com Banca Catalana, aquesta inversió [...]

Fitxer 23

...pacte, i estava fet amb empreses que van tenir futur. I les empreses en què havia invertit el Banc Industrial de Catalunya i Banca Catalana van tenir futur.

Meritxell Borràs i Solé

Bé, veig que hi veu almenys un paral·lelisme en aquest cas, no?

Francesc Cabana Vancells

Sí, una mica.

Meritxell Borràs i Solé

Sí, un tema, eh? El dia 25 de... Jo també li he de preguntar sobre aquest particular. Ho entendre. El dia 25 de juliol, el dia de Sant Jaume, vostè rep amb sorpresa, ha dit, no?, la notícia, doncs, que surt a tot arreu. I vostè aquí s'ha manifestat com la persona..., vostè i la seva esposa, com les persones més properes, de més coneixement del president Pujol i la seva esposa. I, per tant, en aquest sentit, doncs, vaja, allò, de més proximitat, que li coneixien, podríem dir, la vida, els detalls, el tipus de vida que duien, que vostè ens ha vingut a dir que era una vida austera, una vida normal, per dir-ho d'alguna manera. I, per tant, ho reben amb sorpresa, com ha dit, però amb un absolut desconeixement. Per vostè, la sorpresa és això, no?, que, malgrat aquesta proximitat, lluny de tota sospita de pensar que...

Francesc Cabana Vancells

Incredulitat, jo en dic. Incredulitat. No ho podia entendre. I la meva dona encara no ho entén. Doncs, perquè, és clar, no lliga gens amb la figura que teníem d'ell en aquest sentit. I, és clar, aleshores, penses en ell i penses en la dona i penses en els fills, i penses: «Bé, aquí, què hi ha?»

Meritxell Borràs i Solé

Per tant, hi insisteixo, malgrat la proximitat, vostè ho desconeixia absolutament.

Francesc Cabana Vancells

Absolutament –absolutament. Ni... És a dir, ho repeteixo, és que hi ha vegades que les coses que no les coneixes, però les ensumes que hi pot haver alguna cosa un dia per una frase o per algun dia que han fet. No, és a dir, al revés, es presentaven com persones que no tenien gaires diners. Fins i tot quan la seva manera va tenir una demència senil, doncs, escolta, es va solucionar el problema amb un crèdit que van fer ell i la seva germana a mitges. O sigui que... I ho va haver de pagar la meua dona amb el que va treure després del 50 per cent del pis de la seva mare, perquè, si no, no hi havia manera. No ho entenc. No ho entenem. Ens hauria resultat bastant fàcil d'entendre que ens hagués dit... Tampoc es tractava de tants milions aleshores. I ens podia haver-ho dit amb naturalitat: «Doncs, escolta'm, he fet un raconet...» Un raconet de 200.000 euros ho hauria entès. Un raconet de 4 milions no, evidentment.

Meritxell Borràs i Solé

No li volem fer cap més pregunta, senyor Cabana. Gràcies per les seves explicacions

Francesc Cabana Vancells

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Borràs; gràcies, senyor Cabana. Fins aquí la seva compareixença. Li agraïm novament que hagi vingut avui. Gràcies.

Parem tres minuts, quatre, cinc per anar al..., fisiològicament. I tornem. I així acomiadem el senyor Cabana i donem la benvinguda al senyor Pedrós, a qui lamentem l'endarreriment de la comissió.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...